

Hind 24.90 krooni

# HEA LAPS

JA TEMA SÕBRAD JA SUGULASED



**Postritel:**

**Superstaar Ott Lepland**

**„Percy Jackson ja olümplased: Välguvaras“**

**Aleksei Turovski tiigrijutt**

**Intevjuu superstaar Ott Leplandiga**

**Nuputamist, nalju ja tõsijuttu**

**Luulet Eestimaast, talvest ja muust**

**Tiit Kändler mandrite liikumisest**

**Mis meid üllatab?**

**Peep Veedla siisikesest**

**Juttu kirjanik Aimée Beekmaniga**

www.healaps.ee



9 771406 344067



## Rõõmsat küünlakuud, armsad sõbrad ja sugulased!

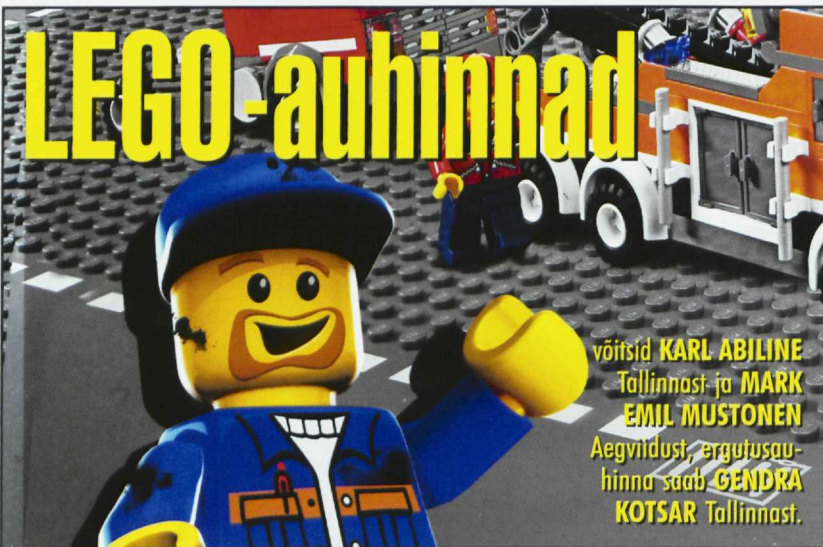
Veebruaris on palju tähtpäevi: sõbrapäev, vastlapäev ja – mis kõige tähtsam – Eesti Vabariigi sünnipäev! Palju õnne meile kõigile!

Nüüd selguvad detsembrinumbri võistluste auhinnavõitjad. Nagu ikka, saavad Tallinna, Harju-, Lääne-, Järva- ja Pärnumaa lugejad oma auhinnad kätte Kullo Lastegaleriist (Kuninga 6, Tallinn, e-mail: galerii@kullo.ee, avatud teispäevast laupäevani kella 10 - 8). Virumaa auhindu aitab meil jagada Tammeri raamatupood Rakveres. Lõuna-eeslaste auhinnad toimetatakse O. Lutsu nimelisse Keskraamatukogusse (Tartu, Kompanii 3/5). Kellel on muid soovet, neil palume toimetusse kirjutada, või meilida!



# Barbinduse üllatuseauhinnad

saavad **JOHANNA ELIZABETH RANNIK** Viimsist, **ELIISE KUUS** Põltsamaalt, **PIPI-LOTTA KULLA** Laevast, **MANN RASK** Tartumaalt ning **KENELI POHLAK** ja **MARTEN REMMELG** Väike-Maarjast.



# LEGO-auhinnad

võitsid **KARL ABILINE** Tallinnast ja **MARK EMIL MUSTONEN** Aegviidust, ergutusauhinna saab **GENDRA KOTSAR** Tallinnast.

**DETSEMBRIINI-auhinnaraamatud** saavad **MARILII** MAAMÄGI Rakverest ja **RIVO TÜKSAMMEL** Haapsalust.

**RISTSÕNA-CD-d** võitsid **MIRELLE TEERN** Saaremaalt ja **MARKUS KIKKATALO**.

**LEMBITU-mõistatuse** auhinnaraamatu võitis **MARRI TRIIN** VOLT Tartust.

**JURUTO** jõulukuuse-mõistatuse lahendajatest saavad (posti teel) klepsud **TRIIN VALDMAA** Jõgevalt ja **ELISABETH ORGMETS** Haljalast.

## Kes-Mis-Kus?

Nr 2-2010



Kaaneilt: Marianne Carmen Perli

- 3 Adeele Rei, Kelly Kathriin Rebase, Silvia Maine ja Serela Ebberi luulet
- 4 Kilingi-Nõmme tiigrilood
- 5 Aleksei Turovski tiigrijutt
- 6 Kunst
- 7 Onu Rixi, Arvi Uusi, Brita Nõu, Marek Lehestiku ja Adeele Rei lood ja laulud
- 8 Tiit Kändler mandrite liikumisest
- 10 Meie kirjanik: Aimée Beekman
- 12 Viktoriin, Lembitu mõistatus
- 13 Naeru-uss
- 14 Steni võistluselt: Feliks Kõivu, Marten Nugise lood
- 15 Mustkunst: Fred Erik Johanson
- 16 Margret Rand: Imedemaale
- 18 Mis uudist?
- 19 Peep Veedla siisikesest
- 21 Poster 1: Percy Jackson ja olümpilased: Välguvaras
- 22 Poster 2: Ott Lepland
- 25 Mai Zernask uurib jälgi lumel
- 26 Südamelehit rebasenõõrist
- 27 Ilmar Trulli ristsõna
- 28 Järjehoidja
- 29 Ilon Wiklandi juubel
- 30 Osavnäpp: Lully Gustavsoni südamekaart
- 31 Sandra toidunurk: sõbrapäevaks
- 32 Meie lugejate üllatused
- 34 Barbindus: Polly Pocket
- 35 Reet Mängel-Juuse koomiks
- 36 Paetismid
- 37 Kinouudised
- 38 Anna-Maria intervjuu Ott Leplandiga
- 39 Irise näoärvikool
- 40 Sõber Veltzi rokokool:
- 42 Siit ja sealt
- 43 Sergei Belozjorovi tiigrimõistatus
- 44 Uus karikatuurivõistlus

**Väljaandja:** Mittetulundusühing Hea Laps  
Harju 1, 10146 Tallinn Tel: 631 44 28  
Hea.Laps@mail.ee

**Tellimisinfo:** Ajakirja saab tellida kõigist Eestimaa postkontoritest ja Hea Lapse veebilehelt  
[www.healaps.ee/tellimine](http://www.healaps.ee/tellimine)

**Trükk:** Reusner

Ajakirja Hea Laps ilmub kord kuus

**Toimetaja** Leelo Tungal, leelo@healaps.ee

**Levija** Andrus Lauringson, andrus@healaps.ee

**Kujundaja** Vivika Kalt, vivika@healaps.ee





Mustamäe Lasteloomingu maja

## Mis võiks olla teisiti

Oh, oleks mu maja šokolaadist  
ja aknad poleks tehtud klaasist!

Oleks aega väga palju,  
kõik raamatud täis nalju.

Et riidu keegi ei läheks,  
et rõõmu ei jääks väheks.

Ja kõigil oleks oma kodu,  
kus raamatuid on terve rodu,

kus öhtul ilma mureta  
saaks sooja süngi pugeda.

Ning mitte keegi ei jääks haigeks,  
kõik alkohoolikud jääks kaineks,

et süüa leiduks alati  
nii praadi kui ka salatit.

Seda päeva juba näen ma  
oma vaimusilmas.

Igaüks peab palju püüdma,  
et see ei jääski sinna.

Silvia Maine  
Tallinna Kivimäe Põhikooli 4. klassist

## Eestimaa

Eestimaa on ilus maa.  
Eestimaa on tore ka!  
Toredad on rannad, metsad, sood...  
Aga eriti toredad on Kalevipoja lood!

Adele Rei  
Valtu Põhikooli 3. klassist

## Sõber

Ei sõprus kao kui aastaajad  
on sõber seal, kus teda vajad.  
On siis, kui õues puhub tuul,  
kui päike taevas või siis kuu.  
Hea sõprus midagi ei küsi,  
ta lihtsalt on ja lihtsalt püsib.

Serela Ebber  
Tartu Veeriku Kooli 4.b klassist

## Tore Eestimaa

Kohtla-Järvel käinud ma,  
Jõgevale tahaks ka.  
Häädemeeste Pärnu kandis,  
Aruküla aru andis.

Uduveres udu palju.  
Lustiveres tegin nalju.  
Save, Sindi, Kükita,  
Musumäe ja Vägeva.

Üks torn vist on Tornimäel  
ja mõned trepid Trepimäel.  
Närüküla näris läbi  
Alatskivilt toodud käbi.

Kelly Kathriin Rebane  
Elva Gümnaasiumi 6.c klassist



**Täname Kultuuriministeeriumi,  
Kultuurkapitali ja Hasartmängumaksufondi.**

**Suur aitäh Haridus- ja Teadusministeeriumile,  
kes tellis ajakirja 585-le koolile!**



Kendra Rosen 2. klassist



## Tere, HEA LAPS!

Sulle kirjutavad 2. klassi õpilased Kilingi-Nõmme Gümnaasiumist Pärnumaalt. Otsustasime proovida, kas saame tiigri aastaks sulle midagi meelepärast saata.

2. klassi 12 poissi ja 12 tüdrukut koos õpetaja Ehaga



Jakob Leiten 2. klassist

## Tiiger Timmu

Tiiger Timmu krahmab linnu, aga sai ka käppa pinnu. Nüüd ta viriseb ja vingub: "Miks küll pidin võtma linnu?"

Mari-Lii Luik

## Tiigri tulek

Lõppemas on pühvliasta, teatepulgaga võtab tiiger. Mida toob see aasta kaasa? Kas toob meile hindeid häid, kas toob ema-isa paid? Ootame tiigriaastalt palju päikest, kodulinna mitut väikest.

Klassi ühistöö

## Võimas loom

Tiiger on nii võimas loom, paljudele uuel aastal ka õnne toov. Uhke triibuline kasukas, ta on džungli asukas. Tiiger sööb nii palju, väikeste hiirtega teeb nalju.

Sirle Talts

## Meil vaid loomaiaas ta

Tiiger on üks suur loom, tal on imearmas koon. Tal on saba, tal on vurrud, ise ta lööb tihti nurru.

Selja peal on mustad triibud, oranživärvilisel kiisul.

Ta ei ela meie maal, meil vaid loomaiaas ta.

## Suur armas kass

**T**iiger on suur ja uhke loom. Talle on looduse poolt antud vahvad triibud. Tiiger on osav kiskja. Ta on iseteadlik ja suursugune. Tiiger on loom, kes kõnnib omapead. Aga muidu on ta üks suur armas kass!

Ragne – Liis Feldmann

Kreete-Lisett Rimmelgas



# Tere, tiigriaasta!

Veebruaris algava tiigriaasta puhul vastas meie hea vana sõber onu Aleks Hea Lapse lugejate mõnedele triibulistele küsimustele.

## Kas on tõsi, et Tallinna Loomaaia tiiger haigestus ja suri?

Jah, kahjuks rändas tiigripapa Bronto jaanuaris suurte kaslaste paradiisi... Meie loomaaias on aga veel kaks tiigrit. Ematiiger Spiga on õnneks väga kõbus ja tema ning Bronto tütar Britta lausa pakatab tervisest: lumi on vesi tiigriplika veskile, ning päev otsa mängib ta lumest oma varitsusmänge. Tiigrilapsed on üldse suured tembutajad. Mullu meie loomaaias sündinud Banga oli näiteks nii vallatu tiigriplika, et ta „tegi kahjutuks“ kõigi talitajate plätud, ükskõik kui hästi neid ka tema eest ei peidetud...

## Kas tiigrid siis lund ja külma ei kardagi?

Mõned tiigrite alaliigid – näiteks sumatra ja bengali tiigrid – ei kannataks tõesti lund silma ega saba otsaski. Meie tiigrid on aga amuuri ehk ussuuri ehk altai ehk siberi ehk kaug-ida tiigrid – heal lapsel mitu nime! – ja nende esivanemad on pärit Kaugldest, kus lumi on tavaline nähtus.

Kas teate, et tiigri saba pikkus sõltub sellest, missugusesse alaliiki ta kuulub: sumatra tiigril on pikk saba, amuuri tiigril aga looma kehaga võrreldes üsna lühike. Miks? Aga seepärast, et kange pakase käes võiks saba külmuda ja nərbuda – kuumas kliimas elutsev väikest kasvu (120 - 170kilone) sumatra tiiger uhkeldab aga lisaks pikale peenikesele sabale ka pikemate kõrvadega: mida suurem pindala, seda kergem on keha jahutada.

Praegu elavatest tiigrite alaliikidest kasvult suurim ongi amuuri ehk altai tiiger (*Panthera tigris altaica*)

1960. – 70. aastatel elas meil Aram oma provaga – hiigelkasvu tiigripaar. Papa Aram kaalus 360 kg, ematiiger oli ehk 50 kilo võrra kergem, aga ka tohutu suur. Lisaks suurusele hiilgas selle tiigripaar ka palju-lapselisusega: nende kutsikaist jäi tervelt 19 ellu ja suundus maailma erinevatesse loomaaedadesse.



Tundub ehk uskumatuna, kuid eranditult kõik tiigrid jumaldavad vett! Kaslaste sugukonnas on kolm liiki, kellele vesi väga meeldib. Esimest ja teist kohta jagavad tiiger ja jaaguar. Kolmandal kohal on aga meie ilves. Tal ei tule kahjuks küll ujumine nii hiilgavalt välja kui tiigril, sest ilvesel on ta kehaga võrreldes väga pikad jalad, kuid jalgupidi vees sulistab ta ülima mõnuga.

## Kas tiigritel on palju vaenlasi?

Tiigril on ainult üks vaenlane: inimene. Amuuri tiigreid elab looduses juba väga vähe, kuid sumatra tiigrite olukord on veelgi katastroofilisem. Kõige rohkem on maailmas praegu bengali ehk kuningttiigreid. Kuid ega nendegi elu ole kiita: kuna tiibeti meditsiin kasutab neid kaslasi sõna otseses mõttes viimse kui vurrukarvani ära, siis kütatakse neid hoolega. Näiteks tiigrisilmaga ravitakse langetõbe, luudest valmistatakse valuvaigistit ja küüntest tehakse rahustavaid aineid. Isegi tiigrisõnnikut ei põlata ära: kui seda viinas lahustada, siis pidavat suure kaslase kaka alkohoolikust paugupealt karsklase tegema.

Igatahes on tiiger üks põnev tegelane ja küllap tuleb tiigriaastagi huvitav!





Jose Daniel Morales, Tallinna Järveotsa Gümnaasium

Talvemaakuningas



Timo Primägi, E. Vilde nim. Juuru Gümnaasium

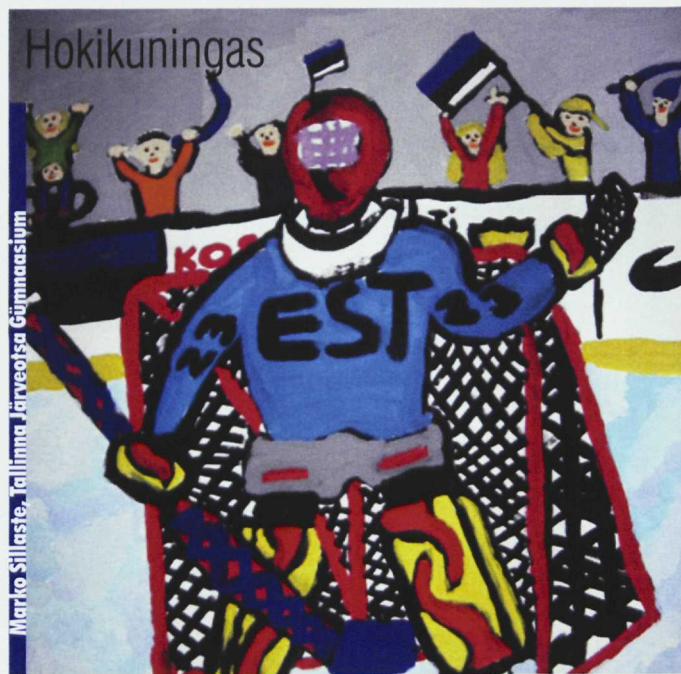
Elevandi kuningas

# Kullo Lastegalerii Kunstikonkursit „OLEN KUNINGAS“



Margaret Touart, Huvikeskus Kollo

Olen kuningas



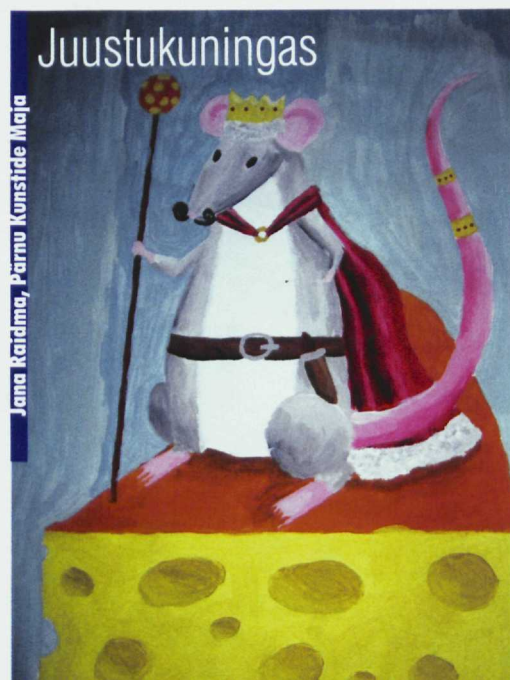
Marko Sillaste, Tallinna Järveotsa Gümnaasium

Hokikuningas



Ketlin Käpp, Pärnu Kunstide Maja

Hiirekuningas



Jana Kaidma, Pärnu Kunstide Maja

Juustukuningas



Greta Vinkel, Pelgulinna Gümnaasium

Raamatute kuningas





● Särtsusäde oma perenaise Teisiga

Arvi Uus

## Kurb koer

Oma palet tali näitab,  
külmataat, näe, pöske paitab,  
varrukast poeb sisse tuul,  
lõdisema kipub huul.  
Langeb lehti, taevast tähti,  
kuskil kurba koera nähti.  
Langeks taevast hoopis vorsti,  
koer siis rõõmus oleks varsti!

## Lumehaiku

Lumejänesed  
hullavad väljas lumes  
ja teevad lund

Marek Lehestik  
Viluste Põhikooli 7. klassist

## Tigu

Elas kord üks tigu, kes tahtis ingliksi saada, aga ta ei teadnud, kuidas ingliksi saab.

Tema naaber lepatriinu Triinu soovitas tal minna öökull Mari juurde. Tigu reisis aasta, kuni jõudiski öökull Mari juurde. Tigu küsis Mari käest, kuidas saada ingliksi. Mari ütles, et tigu peab minema hiiglase Hannela juurde. Tigu tänas Mari ja asus teele. Ta reisis kaks aastat, kuni leidiski Hannela. Hiiglane oleks peaaegu teole peale astunud, kui tigu poleks karjunud. Tigu küsis Hannela käest, kuidas saada ingliksi. Hannela ütles, et tigu peab minema lilliput Jane juurde. Ta reisis 3 aastat, kuni jõudis lilliput Jane juurde. Lilliput Jane elas puu sees nagu oravadki. Tigu küsis, kuidas saada ingliksi. Lilliput Jane ütles, et tigu peab minema ingel Brita juurde, kes küsib mõned küsimused. Lilliput Jane hüüdis veel järele, kui tigu juba edasi roomas, et Brita asub kuldsete väravate juures ning et see koht on 4 kilomeetri kaugusel. Tigu reisis ja reisis umbes 4 aastat, kuni jõudiski kohale. Brita tervitas teda ning küsis teolt, kas ta on ikka tubli olnud. Tigu vastas, et on küll. Brita lasi ta taevasse ja tigu oli väga õnnelik. Võib-olla on seesama tigu sinu kaitseingel. Kunagi ei või teada.

Brita Nõu  
Ruila Põhikooli 4. klassist

Onu Rix

## Särtsusäde talveuni

Särtsusädel talvetunne tuli siis, kui vajus unne. Unenäos ei tea kust tuli järsku maha jälle lumi. Vaatas... katsus käpaga, proovis lund ka mokaga. Urises ja haukus unes, püüdis lahti saada lumest. Ärgates ta leidis eest: uue kondi kausi seest. Ja õues ikka valge maa, ohkas: "Mis seal parata!"

## Vastlapäev

Tore päev see vastlapäev!  
Laps läeb mäele, kohe näeb:  
Juku-Malle kelgutavad.  
Jukul pikem liug.  
Aga Martin Jukust mööda laseb viu-viu-viu!

Adeele Rei  
Valtu Põhikooli 3. klassist



Tiit Kändler, teaduskirjanik

# Miks Maa on kui koorimata kartul

**K**ui hakkab vihma kallama, mida sa siis teed? Teed, et saaksid vihmavarju. Kui sul on kaasas vihmavari, avad selle. Kui ei, siis püüad minna kusagile tuppa sisse. Või vähemasti räästa või siis puu allagi. Kuid kujuta ette maailma, kus vihm ei saja õues, vaid hoopis toas. Niimoodi, et kui toas hakkab vihma sadama, siis tuleb selle eest varju minna õue. Ja vaadata ette, et ei satuks puu alla, sest kindlasti kallab ka puu all. Nii et kui vihma sajab, siis tuleb minna kähku lageda taeva alla, kus kohe kindlasti ei saja.

Selline maailm ei ole võimalik, arvad sa. Jah, kuid kust me teame, et kogu aeg jääbki nii, nagu praegu on – et sajab õues ja toas ei saja kohe mitte. Kui just katus vihma läbi ei lase. Võibolla me lihtsalt ei näe, et vahel sajab hoopis toas, aga õues ei saja? Kindlasti on nõnda siis, kui kõõgis pliidiil keeb potis supp ja auru on kogu tuba täis. See ju tähendab, et vett on kõõgi õhus nõnda palju, et see hakkab kogunema väikes-tekst tilkadeks, aurupilvedeks, mida me õues vihmapiilvedeks nimetame. Ja kui võtame siis külmkapist välja külma klaasist mahlapudeli, koguneb selle pinnale kibekähku veetilku – tubaseid vihmapiisku. Õues aga paistab hoopis kena päike.

Vesi mängib meiega vingerpussi, nõnda et vahel on see nähtav, vahel aga mitte. Nähtav sellal, kui on lombina, jõena, järvena või merena meie silme ees, nähtamatu aga siis, kui see õhku haihtub. Veest ei saa kinni haarata, kui osav sa ka ei oleks. Maa on meie jaoks palju kindlam kaup. Maa peal saab kõndida, vee peal oskas kõndida vaid jumalapoeg Jeesus. Maad saab pihku võtta, kotti pista. Maa pealt või maa alt saab välja kaevata igasugu imeasju – küll ehituskive, küll kalliskive, küll kulda, küll karda. Peaaegu kõik asjad, mis meid ümbritsevad, on maa seest pärit. Nii et maa on kindel küll. Maa meie jalge all. Kuid kas ikka on?

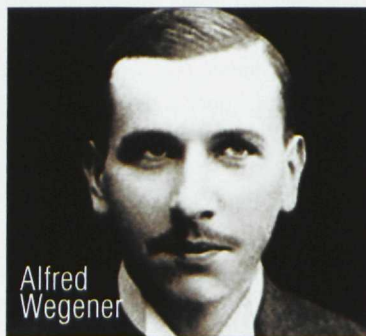
Vahel ja mõnel pool see ju ometi hakkab

värisema justkui külmavappes hulkur või vihavahus härg. Ja vahel ja mõnel pool see ju purskab ja lõheneb ja võib uskumatult palju asju otse maa alla neelata. Eestis see nõnda ei ole, või kui, siis väriseb maa siin õige harva ja õige malbelt. Kuid ometi oleme omaenese teadmata ja tahtmata osalised maa tegevuses. Midagi tundmata ja teadmata me reisime üles ja alla, edasi ja tagasi ühes maaga meie jalge all. Maa-koorega.

## Laisalt liikuvad mandrid

Et maa vahel küll väriseb ja purskab ja lõhestub, seda ju teati ammuilma. Kuid ometi arvati, et maa jalge all püsib ega liigu kusagile. Maateaduste edenedes kahtlusi ju tekkis, kuid ega midagi olulist maa püsivuses kahtlustada osatud. Siis aga ilmus välja üks uudishimulik ja lihtsameelsena tundunud teadlane, kes küsis, et miks ei võiks mandrid liikuda ja meie koos nendega nagu putukad vees ujuval puukoorel. Kui ta vaatas maakaartidele, siis märkas, et Ameerika mandrite läänerranniku kuju on just selline, et sobiks hästi Aafrika mandri idaranniku kaissu. Justkui oleksid nad olnud kunagi üheskoos ja siis teineteise peale solvunud ning eemale ujunud.

Vähe sellest, ka Austraalia manner ühes lõunamandri Antarktikaga ja Madagaskariga näis sobivat Aafrika ja India vahele. Kõnelemata siis pisematest saartest, mis selle pilguga vaadates tundusid kui mandrite küljes murtud leivapalukesed. Ka pani ta tähele, et mandritel, mida lahutab tuhandeid ja tuhandeid kilomeetreid veeteid, leidub ühesuguste väljasurnud loomade kivistisi. Kindlasti ei suutnud need loomakesed nii kaugemale ujuda. Samuti leidis ta Ameerikast ja Aafrikast ühesuguseid kaljusid.



Alfred Wegener



See mees oli sakslane **Alfred Wegener**, kes pakkus välja oletuse, et maa pind, kõik need hiiglaslikud mandrid, triivivad nagu jääpangad põhjameredes. Tema mõtte kohaselt olid mandrid kõik kunagi ammuilma ninapidi koos ühe Kogumaa ehk Panganea mandrina ja siis hakkasid üksteisest eemalduma. Kui Wegener üheksakümne aasta eest oma teooria välja pakkus, hakati seda suisa pilkama. Kuid mees ei jätnud jonnki muudkui reisis mööda Maad, et oma mõtetele tõestust leida. Õnnetul kombel sai ta Gröönimaad uurides 1930. aastal hukka, enne kui ta mõtteid keegi oleks uskunud.

Alles kolmkümmend aastat hiljem kogunes teistelegi teadlastele piisavalt tõendeid, et mandrite triivi uskuma jääda. Laevadelt puuriti läbi paksu veekihi ookeanide põhja ja avastati, et ookeani põhi on teistsugune kui maismaa koor. Ning alt sügavustest tuleb muudkui uut materjali läbi lõhangute juurde, kusagile aga peab see ju ära mahtuma.

Teadlased märkasid, et maavärinad ja vulkaanid kulgevad Maal mööda kindlaid ja üsnagi kitsaid jooni. Need jooned jagavad Maa hiiglasuurteks pinnatükikideks ehk laamadeks.

Neil tuhandete kilomeetrite pikkustel joontel justkui lükatakse üks laama teisest eemale, teisel jälle sukeldub üks laama teise alla. Laamad ujuvad Maa vedelal vahevöööl ja ka seal toimuvad voolused sunnivad laamasid liikuma.

Nii et Wegeneri ennustus osutus õigeks ja veelgi õigemaks – Maa koor jaguneb mitmete kontinentide suurusteks laamadeks, mis üksteise suhtes liiguvad ja üksteisega jõudu proovivad nagu peadpidi teineteist pusklevad muskusveised. Seda liikumist nimetavad teadlased laamtektoonikaks ja see seletab ära, miks tekivad maavärinad. Kuid kahjuks ei seleta nii täpselt, et maavärinad oleks võimalik ette ennustada. Võib küll öelda, kus neid kohata saab, ent millal tuleb järgmine, on siiani võimatu ette näha.

Wegeneri näide on üks ilusamaid teaduse ajaloos – kuidas vahel üks teadlane, kui ta vaid on piisavalt meeleskindel, muudab kogu teadlaste kogukonna arvamusi. Ent arvamus ei muutu paugupealt, selleks läheb aega. Wegeneril on oma teene ka Eestile – tema oli üks neist vähestest teadlastest, kes esimestena ütlesid, et Kaali kraatrid on tekkinud taevakivide ehk meteoriitide langemisest.

## Liigume sõrmeküünega võidu

Eesti aga võib olla rahulik: meie elame Euraasia laama keskel, tagalas, ja seepärast maa siin suurelt ei värisegi. Küll aga on Eesti mandritega lõbusalt kaasa triivunud. Nii et igiammu, umbes 400 miljoni aasta eest, asus ta koos teste lähinaabritega ekvaatoril ehk siis seal, kuhu praegu tahaksime minna soojust ja päikest nautima. Muidugi ei saanud me teha seda siis, inimest ju polnud, kuid võime veel kohata neid, kes seal tollel ajal viibisid.

Nii on Vilsandi saare lähedal leida kivistunud jäänuseid lõunamere korallrahust. Ja meie mitut laadi paekivist pole

üldse haruldane leida mitmesuguste huvitavate kunagiste pisikeste mereloomade kivistisi. Mida võib otsida näiteks pankranniku alt murenenud paekivitükikestest.

Ka praegu liigume muudkui üheskoos oma kalli Euraasia laamaga. Aastas kandume nõnda edasi umbes sentimeetri jao. Seda pole ju palju, sõrmeküünki kasvab neli korda kiiremini. Kuid ümber Maa tiirlevatel satelliitidel pole mingi küsimus see liikumiskiirus ära mõõta. Nii on nad avastanud, et India liigub meist tervelt kaheksa korda kiiremini. Pole siis ime, et maailma kõrgeimad Himaalaja mäed üha kõrgemale sirguvad.

Kummalisel kombel tõuseme kõrgemale ka meie. Või täpsemalt Põhja-Eesti. Maakoor on üks väga pika mõtlemisega asi, ja nõnda toibub ta veel praegugi sellest, et kümne tuhande aasta eest sulas tema seljast ära kilomeetrite paksune jääkiht. Kergendus on suur, ja nõnda kerkib Eesti põhjaosa umbes kolm millimeetri aastas ja Eesti muutub üha suuremaks. Kuid lõunaeestlased ärge rõõmustagu – nemad hoopis langevad millimeetri jagu aastas allapoole.

Nii et Wegeneri ennustus osutus õigeks ja veelgi õigemaks – Maa koor jaguneb mitmete kontinentide suurusteks laamadeks, mis üksteise suhtes liiguvad ja üksteisega jõudu proovivad nagu peadpidi teineteist pusklevad muskusveised.

Mis on kõigest sellest liikumisest tekkinud? Aga see, et Maa ei ole sile ja läikiv mängupall. Maa on hoopis nagu koorimata kartul. Siit kõrgem, sealt madalam. Isegi ookeanide pind ei ole ühtlaselt kerakuju jälgiv. Sest ookeanide põhjas on erinevaid kivimeid. Ühed on raskemad, teised jälle kergemad. See tähendab, et mõnes kohas tõmmatakse ookeani pinda Maa keskme poole alla suurema jõuga, mõnel pool jälle väiksema jõuga. Nii et meie silmale siledana näiv veepindki pole seda mitte. Ookeani pinnal on oma orud ja mäed. Ega sedagi teadlased saanud mõõta, enne kui satelliidid appi tulid.

Kartul-maa silmad ja kühmud pole küll nii suured kui kõige siledamalgi kartulil. Kui Maa oleks jalgpalli suurune, siis ulatuks kõrgeim mägi üle sileda palli pinna vaid kolmandiku millimeetri võrra. Hiiglaslikule jalgpallurile poleks sellest lugu, meie aga, kes me sellisel jalgpallil elame, lähevad need kühmud vägagi korda. Umbes sama vägagi, nagu vee aur, mida me ju palju silmaga ei näe, ent ilma milleta poleks meie elu kuidagi võimalik.



Aimee Beekman  
1966



## Meie mõtiskleja Aimée Beekman

### ■ Lemmikraamat lapsepõlves?

Lapsena ahmisin lugeda kõike ettejuhtuvat. Eesti Vabariigis ilmus muu hulgas lastele huvitavaid tõlkesarju. Mida rohkem raamatuid neelasin, seda enam hakkas mind paeluma ka täiskasvanutele mõeldud kirjandus. Näiteks Jack Londoni „Martin Eden“ avaldas mulle sügavat muljet. Paraku langes intensiivsem osa lapsepõlvest kokku sõja-aastatega, kui ilmus vaid väga üksikuid raamatuid. Parema puudumisel sai loetud ka sõjaeelseid lehesabajutte, möödaniikus oli kombeks neid koguda ja kokku kõita. Koltunud veergudel leidis teinekord

mõndagi huvitavat ja kujutluspilti avardavavat, aga tihtipeale võidutses imal belletristika. Tagantjärele olen aru saanud, et just need lehesabad panid aluse kirjanduslikule kaitsesüsteemile – hiljem piisas pilguheidust mõne teksti paarile leheküljele, et mitte raisata aega mõttetusele.

### ■ Lemmikõppeaine? Kõige eba-meeldivam tund koolis?

Enam-vähem kõik oli huvitav, vaid kaks asjaolu tekitasid tuska: mulle ei meeldinud luuletusi pähe tuupida – eelistasin loogilist mõttejada –, ja ka laulutunnid mõjusid painavalt. Pärast sõda peeti loomulikuks, et laulukoor on õppekava pikendus. Sel päeval, kui sain õiguse enam mitte osaleda ühislaulmises, olin äraütlemata rõõmus.

### ■ Kas olete mõnes õppeaines ka „kahte“ saanud?

Ei mäleta, et sedasorti häbitunde all oleksin pidanud kannatama.

### ■ Kas Teil oli kooliajal mõni hobi?

Tegelesin fotograafiaga, kodus seadsin sisse primitiivse labori. Käisin Pioneeride Palee fotingis – seal tehtud tööde eest omistati koolinoorte olümpiaadil auhind. Keskkooli viimastes klassides tekkis huvi arstiteaduse vastu, kooli raamatukogust otsisin vastavaid raamatuid, et alast aimu saada. Ometi juhtus nii, et filmikunsti petlik sära lummas mind ära, ja läksin Moskvasse kinoinstituuti õppima filmioperaatoriks.

### ■ Lemmikloom? Kas Teil on olnud kodus mõni loom?

Lapsepõlves oli meil süsimust kass, kelle 1944. aasta märtsipommitamise järel Tallinnast maale põgenedes kaasa võtsime. Kahjuks hukkus ta seal peagi. Abielu vältel Vladimir Beekmaniga oli meil kaks koera. Kõigepealt leebe ja lummava välimusega musta-valgekirju vetelpäästekoer Silva, kellele meeldis kirjutusmasina klõbin. Paljude tekstide kirjutamise ajal lebas ta



Aimee Beekman  
1933/1934



kannatlikuna minu kabineti uksevahes.

Teisest, kutsikana sametkoeraks hüütud taani dogist Benist sai täisikka jõudes valge maniskiga hallis mundris ohvitser. Ta oli karm majavalvur, kes aias tihti tõusis tagumistele käppadele ja seiras üle heki möödujaid. Veel pärast tema lahkumist koerahingede kuningriiki kaitses ta meid – ümbruskonnast ei kadunud lood hiigelsuurest ja kardetavast koerast, kelle mõjupiirkonnas pidi ennast igati vaos hoidma.

Oma elu vältel ei teinud Ben kellelegi kurja. Vastupidi – taeva peegeldusest segadusse aetud linnud, kes aknaklaasilt põrganult alla liuglesid ja uimastena maha jäid, võttis Ben



õrnalt oma lõugade vahele ja tõi inimeste juurde. Varjulisse kohta toibuma asetatud tiivulised enamjaolt pääsesid eluga, ja startisid mõne aja pärast puulatvade poole.

## Kas Te Vladimir Beekmaniga arutasite vastastikku oma käsikirju?

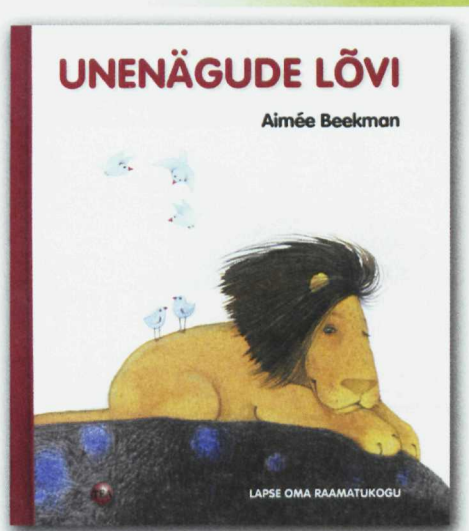
Kaugelt üle poole sajandi väldanud abielu jooksul olime Vladimir Beekmaniga muutumatult teineteisele esimeseks kriitikuks originaaltekstide puhul. Õnneks jätkus meil oidu mitte suruda teisele peale oma maitsset või maailmanägemist – lihtsalt püüdsime leida ühe või teise kirjatüki nõrku kohta, et autor veel kord kas mõne lõigu või peatüki läbi mõtleks ning rakendaks oma võimekust maksimaalsel määral. Võib-olla väljendas meie tegevus vaistlikult perekondlikku kirjutamata seadust – meie nime all ei tohtinud minna majast välja midagi, mis oleks ülejala tehtud.

Loomulikult lugesin ka Vladimir Beekmani tõlgete käsikirjad enne avaldamist läbi, siis piirdus minu roll mõne trükivea või tühise vääratuse väljanõppimisega.

Muuseas, kui olin lugenud Katuse-Karlsoni venekeelset tõlget, kahtlesin, kas Vladimir Beekmanil tasub selle raamatu eestindamist rootsi keelest ette võtta. Tekst tundus kohati imelik ja nõme. Pärast, kui sai valmis Karlsoni eestikeelne tõlge, oli lugu ühtäkki värvikas ja vahva.

## Millest pajatab Teie uus lasteraamat?

Läbi aegade, arvan ma, on kirjanduses, olgu siis laste või täiskasvanute omas, ikka ja jälle tegeldud elu ja surma, hea ja kurja sasipuntraga. Nendesse piiridesse peaks mahtuma ka „Unenägude lõvi“.



Aimée Beekman

# Väikesed lapsed ja kannatused ei sobi omavahel kokku

(Katkend raamatust „Unenägude lõvi“, mis ilmus TEA Kirjastuse sarjas „Lapse oma raamatukogu“.)

**K**eegi sahistas kõrges rohus. Bruno sirutas kaela. Seal tuli lähemale üks lokkisjuukseline plika, kes keeratas pead, nii et kiharad lendasid – vist aimas järele lõvi laka raputamist. Lõvi kergitas kulmu ja küsis: „Ullabella, mis sind siia tõi?“

„Härra Leontinus,“ pöördus Ullabella lõvi poole nimepidi.

„Mul on süda vaeva täis.“

„Väikesed lapsed ja kannatused ei sobi omavahel kokku,“ arvas härra Leontinus.

„Ma olen juba kuueaastane,“ sekkus Ullabella ägedalt.

Bruno arvas, et tüdruk poleks tohtinud härra Leontinusega vaielda.

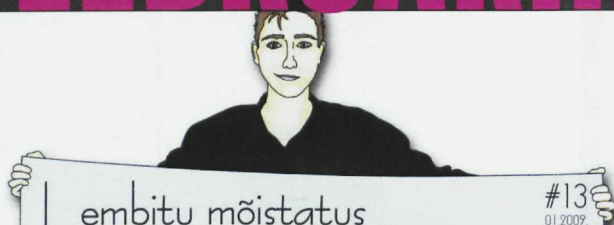
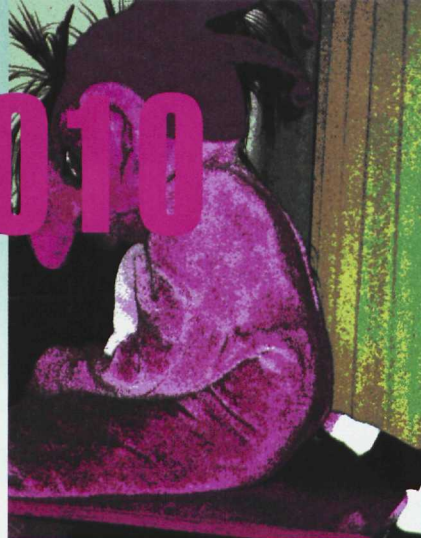
Lõvi tõusis tagakäppadele, et kaugemale näha, ja hüüdis:

„Kas veel kuskil on mõni kurvameelne laps peidus?“

Keegi ei vastanud.

Aimée Beekman on küll rohkem tuntud romaanikirjanikuna, kuid tema sulest on ilmunud ka mitu head lasteraamatut: „Sõnni Siim“, „Kurb hobune“, „Tondinahad“, „Päästekoer Walter“ ja „Unenägude lõvi“





## Lembitu mõistatus

#13  
01.2009.

Lembitu isa Mehis ja ema said omavahel lähemalt tuttavaks üsna kummalisel moel. Nimelt sõitis noor Mehis ühel külmal ja tuulisel veebruarikuu päeval bussipeatusest mööda.

Seal märkas ta kolme inimest, kes kõik bussi ootasid. Üks neist oli täiesti läbi külmunud vanatädi, teine Mehise hea sõber, kes oli kord ta elu päästnud ja kolmas Linda - imeilus tüdruk, kellest Mehis juba ammu salaja unistanud oli.

Kahjuks oli Mehisel aga kahekohaline sportauto, nii et ta sai küüti pakkuda ainult ühele inimesele. Siiski õnnestust tal leida lahendus, mis kõigile meeldis. Milline see oli?



## Eelmine mõistatus

Eelmise mõistatuse lahenduseks on, et algselt panid poeomanikud oma tooted 9,90-ga lõppevate hindadega müüki selleks, et kassapidaja peaks alati raha tagasi andma. Nii registreeriti iga ost kassaaparaadis ning see takistas ebaausatel müüjatel raha lihtsalt taskusse pistmast.

Seekordse vastuseni jõudmiseks on terve kuu - lahendus koos uue mõistatusega ilmub järgmises ajakirjanumbris.



www.MaagilineMaailm.net

Mõistatuse tegi Ande



## 3 Tallinna Loomaaias elavad tiigrid on

- a) Amuuri tiigrid
- b) Bengali tiigrid
- c) Sumatra tiigrid



## 4 Esimene Astrid Lindgreni raamat, mille illustreeris Ilon

Wikland, oli

- a) „Väikevend ja Karlsson katuselt“
- b) „Mio, mu Mio“
- c) „Madlike“



## 5 Eelmise Nukitsa konkursi võitis kirjanikest

- a) Heljo Mänd
- b) Aidi Vallik
- c) Andrus Kivirähk



## 6 Loodusteadlane, kes esimesena kinnitas, et kõik meie planeedi hiiglaslikud mandrid triivivad nagu jääpangad põhjameredes, oli

- a) Carl von Linné
- b) Alfred Wegener
- c) Charles Darwin



## 7 Reinuvaderi jälgederida lumel nimetatakse

- a) Rebasenööriks
- b) Rebaseketiks
- c) Rebasereaks



## 8 Lonnie Doneganile tõi esimese kuulsuse laul

- a) Rock Is Fine
- b) Rock Island Line
- c) Island, Rock and Pine



## 1 Aimée Beekmani uue lasteraamatu pealkiri on

- a) „Ärkvel tiiger“
- b) „Unenägude lõvi“
- c) „Eriiline ilves“



## 2 Siisikesele pühendatud mälestusmärk asub

- a) Pariisis
- b) Parmas
- c) Peterburis

■ Õiged vastused leiad, kui loed tähelepanelikult sedasama ajakirjanumbrit! Kui saadad oma vastused toimetusse enne 5. märtsi 2010, siis osaled lahedate auhinnaamatute loomisises!





Juku on isaga kahekesi kodus ning õpib. Veidikese aja pärast tuleb ta köögis mune praadiva isa juurde, maakaart peos, ja küsib: „Isa, kas sina oskad öelda, kus asuvad Püreneed?“

„Tead, pojuke, emal on siin sihuke segadus – suhkur on jahutoosis ja sool suhkrukotis, nii et ärme parem hakka umbropsu otsima! Ootame parem ära, kuni ema koju tuleb ja ise ütleb, kuhu ta need pani!“



„Juku, näita meile kaardil Põhja-Jäämerd!“

„Kahjuks ei saa ma seda täna näidata, õpetaja! Kas võib, ma näitan seda jäämerd homme?“

„Miks, Juku?“

„Seepärast, et täna on mul kõha ja nohu! Homme panen villased sokid jalga, siis näitan!“



„Juku, palun ütle, missugused paigad on maailmas kõige külmemad?“

Juku mõtleb hetke, siis vastab:

„Antarktika, Siber, Põhja-Jäämeri... ja praegusel ajal ka meie korter!“



„Juku, palun ütle, missuguseid sademeid looduses esineb?“

„Vihm, lumi, kõõm ja nohu...“



Juku tegeleb emakeele tunnis käänamisega: „Lumehelvest, lumehelvest...ei, lumehelbe, lumehelvest...“

„Tubli, Juku!“ kiidab õpetaja. „Palun moodusta sellest sõnast nüüd ka mitmus!“

„Mm-mm... Lumesadu, õpetaja!“



Õpetaja kõneleb klassijuhatajatunnis lastele pikalt ja laialt tervislikust toitumisest ning lausub tunni lõpus: „Kui kellelegi jäi veel mõni asi ebaselgeks, siis küsige julgesti!“

Juku tõstab käe: „Õpetaja, kui teile antakse valida, kas võtta taldrikult kaalikat või kommi, siis mis sorti kommi te valiksite?“



„Juku, kas sina tead, missugune on Eesti kõige kõrgeim mägi?“

„Miks ei tea, õpetaja: see on suusa-hüppemägi!“



„Vaata, ema, kui uhke lumemehe me vennakesega tegime!“

„Tubli poiss, Juku – lumemees näeb välja nagu päris! Aga kus siis vennake on?“

„Tema on seal lumemehe sees!“



Õpetaja möödub koolist tulles järvest ja märkab, et keegi lesib järvejääl, käed-jalad siruli.

„Juku, kas sa kukkusid jääl pikali?“ küsib ta kaastundlikult.

„Oh ei, õpetaja!“ teatab poiss. „Eks ma olin parajasti ujumas, kui äkiliselt kätte jõudnud talv järve kinni jäätas!“



„Juku, kuidas sa saad jalgu pesta, kui endal on villased sokid jalas?“

„No mis ma teha saan, kui vesi on nii vastikult külm?“



Juku helistab raudteejaama informatsiooni: „Kas te teate täpselt, kui kaua sõidab rong Tallinnast Tartusse?“

„Üks moment, palun!“

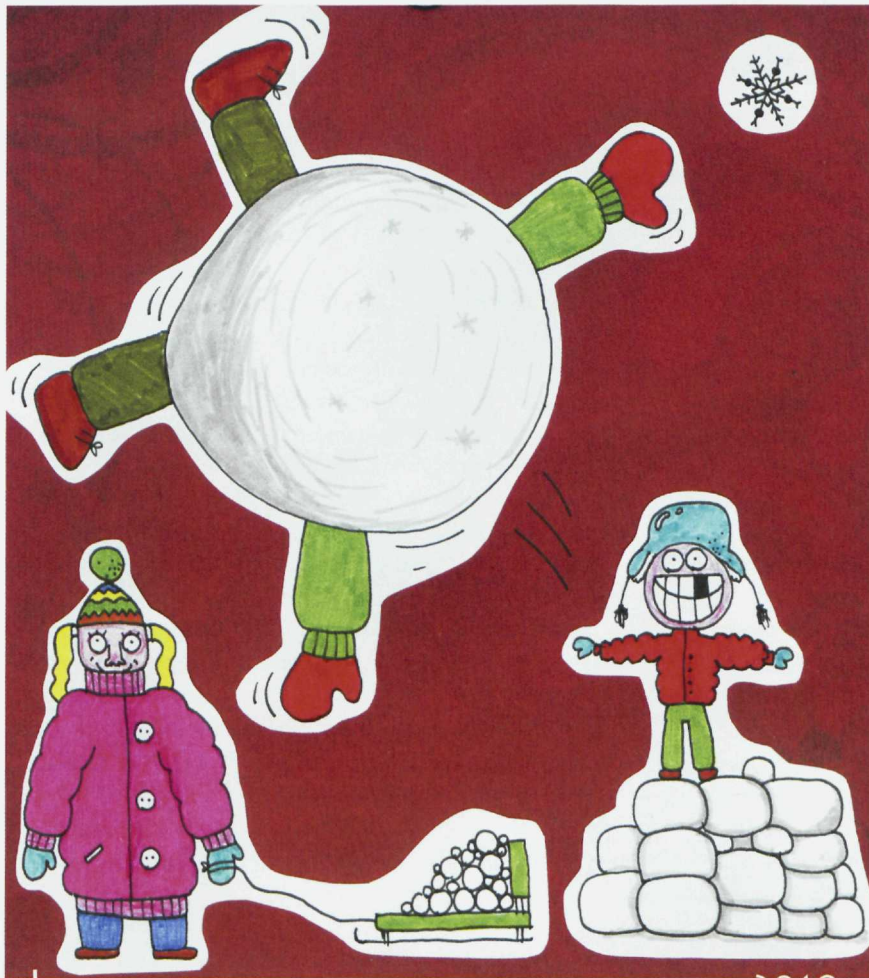
„Aitäh!“



Ema läheb Jukuga arsti juurde: „Doktor, meil juhtus täna kohutav õnnetus: pojuke neelas alla MP3 mängija...“

„Vaat kus lugu!“ vangutab doktor pead. „Aga näib, et Juku ise pole selle üle üldse kurb! Poiss, kas see riistapuu sulle siis kõhus haiget ei tee?“

„Mk-mm...“ raputab Juku pead. „Ainult siis, kui kanalit vahetan...“







Silla Kerstin Rebane

## Võlur ja tema kübar

**E**las kord võlur. Ta oli väga kuulus. Ükskord ta proovis kübaraga trikke välja mõelda ja jäi mõtlema, kuidas küll teised võlurid võluvad kübarast välja jänese? Ta mõtles ja mõtles.

Mõtles öid ja päevi ja lõpuks tuli tal idee: jäneseaga võlumine on juba vanaaegne, miks mitte karuga!

Tuli tema suurpäev, kui ta pidi esinema minema. Ta ütles: „Täna ma näitan kõigile maailmas, et ma olen kõige parem võlur – tõmban neljameetrise karu kübarast välja!“

Võlur läks lavale.

Esimene trikk oli tal publikust üks suvaline inimene võtta ja ta koju tagasi teleportida. Võlur võttis oma keebi seljast ja pani selle ühe poisi peale, kelle ta publikust võttis. Võlur ütles võlusõnad: „Sim-sala-bim-bim-bim!“ – ja kadunud poiss oligi!

Võlur näitas oma viimast võlutrikki, ja see oli karu kübarast väljatõmbamine.

Mees võttis kübara peast ja tõmbas karu kübarast välja. Karu oli väga vihane ja nälgane ning sõi võluri otsemaid ära. Niimoodi jäi karu rahule ja rahule jäi ka võlur, sest seal kõhus oli väga mugav. Kuid siis, kui võlur hakkas nende asjade peale mõtlema, kahetses ta: „Oleks pidanud ikka jäneseaga võlutrikke tegema – tema poleks mind ära söönud.“

Nii see võlur jäigi karu kõhtu eluajaks. Ja kui ta veel surnud pole, siis ta elabki karu kõhus edasi.

Feliks Kõiv Kalmetu Põhikooli 6. klassist

## Rohemütsike

**E**las kord Stefan oma emaga. Emal kulus poisile roheline müts. Sellest ajast peale kutsutakse Stefanit Rohemütsikeseks.

Ühel päeval jäi haigeks põnni onutütar, kes pidi elama üksi, sest vanemad töötasid lirimaa. Poisikluti ema palus tal onutütrel külla minna ja viia talle kartulisalatit ja limonaadi. Emps luges veel sõnad peale, et ta ära ei eksiks ja võõrastega tee peal ei räägiks. Poiss asus seljakotiga teele.

Kui ta juba sügaval metsas oli, kuulis ta samme. Poisiklutt kõndis edasi, kui järsku ilmus ta ette jänes. Põnn ehmus väga. Porgandikuningas aga uuris, kuhu ta küll üksi läheb. Põnn ütles, et onutütre Ristini juurde. Tuttkõrv küsis, kus plika elab. Poisiklutt siis seletas, kuidas plikatirtsuni jõuda. Jänes soovitas poisikesel Ristule seeni korjata. Poiss jäi jänkuga nõusse.

Samal ajal, kui Stefan seeni korjas, keksis tuttkõrv plika maja juurde. Jänes koputas uksele...

Ristin hõikas: „Astu sisse!“

Jänks tormas tuppa, kōditas Ristini oimetuks ja peitis ta kappi ära. Siis puges tuttkõrv kuni ninani teki alla ja vaatas edasi „Kodus ja võõrsil“ sarja.

Natukese aja pärast jõudis poiss Ristini majani. Stefan

koputas uksele ja astus sisse. Jänes moonutas häält ja sõnas: „Oi, kui tore sind näha!“

Poisiklutt kõndis plika voodini, istus voodi serva peale ja andis Ristule külakosti üle. Pärast seda küsis poiss, miks „tūdrukul“ nii pikad kõrvad on. Jänku vastas, et selleks, et paremini telekat kuulata. Siis uuris poiss, miks plikal nii suur nina on. Jänks vastas: „Selleks, et paremini toidulõhna tunda.“ Ja siis küsis poiss, miks pliks end niimoodi peidab. Jänes hüppas voodist välja ja karjus vastu: „Selleks, et sind oimetuks kōdistada!“

Sellele järgnes pikk tagaajamine majas, aga lõpuks porgandikunn komistas ja hoopis põnn sai tuttkõrva oimetuks kōdistada.

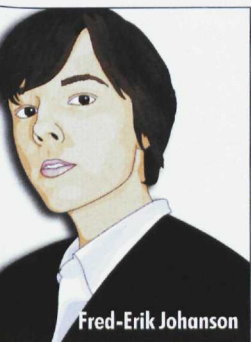
Ristin ärkas minestusest, tuli kapist välja ja oli väga õnnelik, et nägi Stefanit. Koos saatsid Stefan ja Ristin jänese Kōdi-maale, kus kõik võisid Jänksi kōdistada.

Kui plika ja põnn veel välismaale õppima pole sõitnud, siis elavad nad õnnelikult Võrumaal edasi.

Marten Nugis  
Viljandi Carl Robert Jakobsoni Gümnaasiumi 6. c klassist



Hea meel on teatada, et mullu Cabaret Rhizome mustkunstietenduste sarja avanud lasteetendused annavad ka 2010. aasta mustkunstietendustele avapaugu. Nimelt toimuvad veebruarikuu neljal päeval (14., 21., 27. ja 28. kell 14:00) Cabaret Rhizome hubases, 35kohalises keldrisaalis ülipopulaarse lasteetenduse kordusetendused. Maagia ja mõnusa huumoriga täidavad teatrisaali **Aivar Minumets** ja **Fred-Erik Johanson**. Etenduses leiavad oma koha



nii traditsiooniline mustkunst, mõne põneva triki õpetus kui ka muusikalised etüüdid. Aivar on Hea Lapse lugejatele juba vana sõber – intervjuu temaga ilmus 2009. aasta oktoobrinumbris ning trikke võis teda tegemas näha nii Hea Lapse 15. juubilil kui ka jaanuari alguses toimunud uusaastapeol. Et ka Frediga lähemalt tutvust teha, palusin tal mõnele küsimusele vastata.

**■ Kuidas ja millal sa enda jaoks mustkunsti avastasid?**

Mustkunsti leidsin enda jaoks umbes 5 aasta eest. Alguse sai see võib-olla ennegi, kuid tõeline huvi hakkas tekkima, kui sain sünnipäevaks Geoff Tibballsi raamatu „Kõigi aegade parim trikiraamat“. Suurim pöördpunkt oli hetk, mil internetis surfates leidsin eestikeelse mustkunstifoorumi Bumtsiki. Sestpeale hakkas mustkunstiiga tegelemine aina ülesmäge minema.

**■ Mis sind mustkunsti juures võlub? Millise mustkunsti-haruga sa põhiliselt tegeled ja miks?**

Raske öelda. Võib-olla sellepärast, et väiksema meeldisid mulle fantaasiaraamatud ja -filmid ning mustkunst on just selline väljund, mis võimaldab teha midagi, mis tegelikult võimalik ei ole. Põhiliselt tegelen manipulatsiooni ja lavamustkunstiiga. Manipulatsiooni juures on hea see, et sageli saab seda teha muusika taustal – nii ei teki esinedes mingit keelebarjääri, sest muusika on kõigile arusaadav. Laval esinedes saab jällegi teha midagi pisut suuremat. Kuna aga Eestis on mustkunstinikke suhteliselt vähe, peavad kõik mustkuntnikud olema kõigi maagiaharudega väga tuttavad ja valmis oma kava vastavalt olukorrale muutma.

**■ On öeldud, et sa oled üks kahest Eesti lastemustkuntnikust. Mille poolest laste mustkunst üldse „täiskasvanute mustkunsti“ erineb?**

Laste mustkunsti trikid peavad olema suhteliselt kiired, vähese jutuga ja äärmiselt visuaalsed. Laste puhul kehtib raudne reegel: „Vähem on rohkem.“ Oleneb muidugi lastest, kuid sageli ei suudeta kaua paigal olla – sellepärast tuleb teha etendus võimalikult interaktiivseks. Muidugi ei tohi puududa ka huumor. Tegelikult on lastele esinemine poole raskem kui täiskasvanutele, kuna lapsed on sageli hoopis teistsuguse mõtlemisega ja saavad trikkidest ehk isegi kergemini aru. Muidugi ei esine ma ainult lastele, vaid suudan väga edukalt sisustada ka mõne firmapeo või galaõhtu.

Foto: Tanel Murd



**Lapsed saavad trikkidest vahel paremini aru kui täiskasvanud**

**■ Kes mustkuntnikest on sinu eeskujudeks?**

Eeskujud on mul palju, aga eriti meeldivad mulle klassikalised mustkunstiitegijad, nagu näiteks Lance Burton, Neil Foster, Cardini ja Channing Pollock, James Dimmare ja Dale Salwak.

**■ Kas trikkide tegemine on sinu jaoks töö või hobi?**

Mõlemad. Eks kõigile meeldib ju teha midagi, mis on neile meele järele, ja selle eest ka raha saada. Nii ka mulle, kuigi ma ei võtaks seda kui tööd. Võib-olla tulevikus, kui on rohkem võimalusi.

**■ Kuidas hindad üldist mustkunsti olukorda Eestis?**

Olukorda hindan üldiselt heaks, võib-olla isegi paremaks kui muudes riikides. Eestis on mustkunst õnneks suhteliselt haruldane nähtus, millel on hetkel lööki – see aitab praegustel esinejatel areneda.

**■ Millest sa soovitad noorel mustkunsti huvilisel alustada?**

Kindlasti soovitaksin alustada mõnest eestikeelsest mustkunsti-raamatust. Esmapilgul võib tunduda, et tegu on lihtsate vempudega, kuid tegelikult on need kõik väikesed alustalad, millest on suured trikid välja arenenud. Loomulikult võib ka interneti kiigata, ent midagi tõeliselt head sealt ei tasu loota. Raamatud on kõige õigem koht.

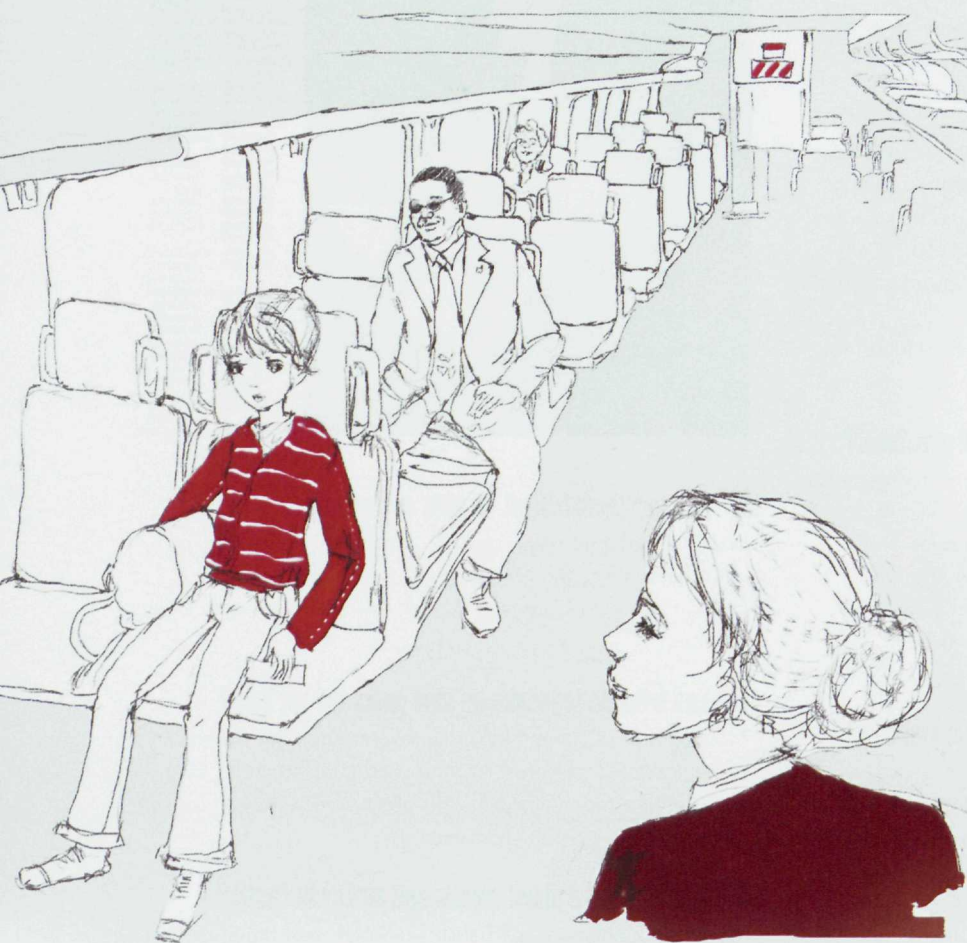
**■ Kus sind lisaks Cabaret Rhizomes toimuvatele lasteetendustele esinemas näha võib?**

Minu avalikest esinemistest saab teada ka Lembitu Maagilise Maailma kodulehelt aadressil [www.maagilinemaailm.net](http://www.maagilinemaailm.net).

**NB!** Veebruarikuu alguses avati huvilistele ka Eesti Mustkuntnike Liidu ametlik kodulehekülj aadressil [www.mustkunst.ee](http://www.mustkunst.ee). Kindlasti on see heaks uudiseks kõigile mustkunsti huvilistele, kuna liidu liikmete avalike esinemiste kava võib nüüd ka sealt leida.



# Imedemaale



Pildi tegi Kirke

Kohe pidi rong arvatavasti seisma jääma. Hakkasin aegamisi pingilt tõusma. Nii, nüüd ta peabki siin kinni, mõtlesin ma. Rong aga ei peatunud, vaid sõitis täie hooga edasi. Mida!? See rong pidi ju siin kinni pidama. Kuhu ta mõtleb nüüd mind viia? Mind valdas hirm ja mu peast jooksid kiiresti läbi miljonid variandid, mis võis rongiga juhtuda. Oleksin äärepealt maha kukkunud, kuna rong sõitis nii suure kiirusega ja mina ei hoidnud kusagilt kinni. Vajusin tagasi istmele. Äkki see ikka polnud see õige peatus? Äkki see veel tuleb? Silmitsesin enda kõrval istuvat naist. Ta oli väga rahulik. Miks ei tee ta teist nägugi? Kuhu siis tema sõidab? Minu teada oli see viimane peatus. Vaatasin veel kord seda naist. Vanemat sorti, paks, lodev naine. Tal olid lühikesed, vaeu õlgadeni ulatuvad juuksed, kuid need olid pesemata ja kammimata. Ta jättis endast halva mulje. Ja mis siin oligi nii imestada, et ta ei pannud tähele seda, et me peatusest mööda vurasime? Tema välimuse järgi sain ma kohe aru, et ta on ükskõikne ja tal pole eriti millestki sooja ega külma. Siiski proovisin temaga rääkida. Küsisin tema käest prantsuse keeles, kuhu see rong sõidab. Ta pööras oma ilmetu näo minu poole, vaatas korra mulle otsa ning pööras siis näo jälle tagasi. Ilmselt ei saanud ta prantsuse keelest aru. Esitasin sama küsimuse inglise keeles, kuid tema ei mõistnud tuhkagi ja oli ikka vait nagu sukk. On alles võorkeeleoskamatu tädi! Huvitav,

**O**li juba väga hiline õhtupoolik. Ma ei teadnud, mis kell täpselt on, sest ma ei viitsinud oma mobiili kotist välja võtta, kuid arvasin, et see peaks olema umbes üksteist või nii. Tegelikult, kui aus olla, ei tundnud ma mingit huvi kella vastu, sest olin liiga unine. Olin täna lennanud juba mitme lennukiga ja lõpuks ometi Pariisi jõudnud. Istusin rongis, mis sõitis läbi lennujaama ühest terminalist teise. Pidin homme edasi lendama, kuid täna pidin ööbima lennujaamahotellis.

Rongi peatudes kuulsin peatuse nime ja teadsin, et järgmine peaks siis olema minu peatus. Selles peatuses tuli peale veel üks inimene, kes potsatas minu kõrvale istuma. Tegelikult poleks ma üldsegi tahtnud sel toolil istuda. See oli kole ja nägi välja väga vana. Äär oli sel kollane ja muidu oli ta hall. See hall värv oli juba vägagi kulunud. Istusin siin ainult sellepärast, et olin liiga väsinud, et seista püsti. Pealegi sõitis see rong ju nii kiiresti, et pidin jõuga kinni hoidma käsipuust, kuid mul polnud parajasti selleks jõudu, kuna olin nii unine. Rong hakkas jälle sõitma. Vaatasin aknast välja ja ootasin oma peatust...

kuidas ta üldse maailmas hakkama saab, kui ta keeli ei oska? Naine liigutas ennast ja laiutas kohutavalt. Tema suur vats ripendas kuidagiviisi tema küljes ja see kõik tundus nii jube. Tõusin pingilt ning võtsin oma koti ja kohvri. Hoidsin ühe käega käsipuust kinni ja liikusin edasi. Võtsin istet järgmisel pingil. Minu vastas istus nüüd naine, kelle vanus võis olla nii umbes kolmkümmend-nelikümmend. Tal olid tumepruunid juuksed, mis oli säilitatud korralikult krunni. Naine oli sale ja pikk. Ta kandis seljas tumedat seelikut ja heledamat sorti pluusi, mille peal oli helepruun jakk. Ta jättis endast väga sümπαatse mulje. Aga ma ei pidanud hetkel vajalikuks küsida naise käest, kuhu me läheme, sest tema pilk oli juba selline, et ta teab, kuhu sõidame. Mõtlesin, et ma võin ju küsida ka hiljem, sest mulle tundus, et praegu pole selleks just kõige sobivam hetk.

Sain alles nüüd mahti aknast välja vaadata. Väljas oli pime. Rong tormas täie hooga edasi. Kõik tundus müstilisena.

Võtsin julguse kokku ja küsisin naiselt: „Kuhu see rong viib?“

Naine naeratas mulle sõbralikult ja lausub: „Ikka sinna, kuhu see minema peab.“



„Ja kuhu see siis minema peab?“ uurisin ma uudishimulikult.  
 „Kas sina siis ei teagi, millise rongiga sa sõidad?“ küsis ta vastu.

„Ei,“ vastasin ma. „Tegelikult pidin sõitma selle rongiga Pariisi lennujaamas ühest terminalist teise, aga rong ei peatunud seal, kus ma pidin maha minema.“

„Ja kus sa pidid maha minema?“ päris ta minult.

Ma seletasin talle täpselt, kuhu ma lendan ja kus pidin väljuma.

„Mulle tundub,“ ütles ta sõbralikult, „et sa ei läinud õiges kohas maha.“

„Kuidas!“

„Teistmoodi pole see lihtsalt võimalik,“ sõnas ta.

„Ja kuhu see rong ikkagi viib? Ja kuidas ma tagasi saan?“ pärisin kohkunult.

„Seda, kuhu see rong viib, ei saa ma sulle kahjuks öelda,“ vastas ta. „Kuid tagasisaamise asjus saan ma sind aidata, aga alles siis, kui oleme kohal.“

Ma olin üllatunud tema vastuse üle. See ei tundunud võimalik. Ma ei osanud midagi selle peale kosti ja pidasin paremaks vaikida.

„Äkki saaksime tuttavaks?“ küsis ta ja tutvustas kohe ennast: „Minu nimi on Mirjam.“

„Väga meeldib,“ ütlesin ma veidi kohmetult. „Anna.“

„Mida ma sulle andma peaksin?“ küsis naine veidi kohkunult.

„Ei midagi,“ sõnasin ma, olles täielikus segaduses.

„Aga sa ju ometi ütlesid „anna!““ õigustas Mirjam.

„Ee... ma mõtlesin sellega, et minu nimi on Anna,“ seletasin ma.

„Ah soo. Väljenduda tuleb ikka arusaadavalt, eks ole?“ lausus naine.

„Ee... jah, muidugi,“ sõnasin kohmetult ja vahetasin kiiresti jututeemat: „Kui kaua see rong veel sõidab?“

„Ei seda või teada,“ kostis Mirjam.

„Väljenduda tuleb ikka arusaadavalt, eks ole?“ kordasin tema poolt öeldud fraasi.

„Kas ma väljendusin siis ebaselgelt?“ küsis ta otsekohe.

„Ee, nojah, ma ei saanud täpselt aru, mida te sellega tahtsite öelda,“ ütlesin ma.

„Sa võid mind sinatada,“ lubas Mirjam ja sõnas siis:

„Palun vabandust, kui ma väljendusin ebatäpselt. Tahtsin sellega öelda, et selle rongiga pole kunagi kindel, kuna see kohale jõuab.“

„Kuid, millal see siis umbes jõuab?“ pärisin ma.

„Paari tunni pärast ikka jõuab,“ vastas ta.

Nüüd tundsin, et olen täiesti väsinud ja silmad kipuvad vägisi kinni minema. Uinusingi sealsamas pingil.

Äkki tundsin, et keegi sakutab mind õlast: „Aeg on üles ärgata, Anna!“

Avasin aeglaselt silmad ja vaatasin ümbrust. Kus ma olen? Kus paganama kohas ma olen? Ja siis taipasin, et muidugi, olen ikka veel tollessamas rongis! Ja see, kes mind üles äratada püüab, on ju Mirjam. Ajasin end pingilt püsti ja vaatasin aknast välja. Rong oli peatunud.

Mirjam ütles vaikselt: „Olemegi kohal.“

„Kus me oleme?“ küsisin mina uniselt.

„Kohe näed, kullake,“ vastas ta.

„Mis kell on?“ pärisin ma.

Naine heitis pilgu oma käekellale ja vastas: „Pool kolm öösel.“

Hakkasin paaniliselt mõtlema, kas ma ikka jõuan veel tagasi sellele ööl ja kas jõuan veel selle lennuki peale, millega ma edasi pidin lendama.

„Tule, lähme!“ kutsus ta mind.

Võtsin oma koti ja kohvri ja hakkasin aegamisi Mirjamile järele minema. Kõndisime ukseni, mis avanes iseenesest, ja astusime välja. Vaatasin kiiruga ümbrust, kuid ei näinud enam midagi ebatavalist. Jah, muidugi ei olnud me õiges peatuses, vaid väljas värske õhu käes, kuid mitte midagi ebatavalist. Ma ise olin mõttes lootnud, et siin on kõik imeline. Arvasin, et siin on kõrged imelossid, kus elavad kuningas ja kuninganna ja et siin on haldjad, nõiad ja võlurid, kellest mõned on head ja mõned halvad ja et siin on mustmiljon võlukeppi, et siin on klaasist mäed, mida mööda keegi üles ei saa ja mis on nii kõrged, et ulatuvad taevani, et siin on hiiglased ja koletised, draakonid ja muud õudsed loomad. Ühesõnaga mõtlesin, et selles kohas on kõik nagu muinasjutus. Ma olin veidi pettunud.

„Tule, lähme edasi!“ ütles Mirjam mulle.

„Kuidas ma tagasi saan?“ uurisin hoopis tema käest.

„Ma mõtlen,“ lausus ta, „et näitame sulle ikka kõigepealt seda kohta, kuhu me jõudsime ja alles siis sõidame tagasi.“ Mis asja? Me vaatame kõigepealt seda kohta, kuhu me jõudnud oleme ja alles siis sõidame tagasi? Ma ei jõua ju niimoodi lennuki peale. Seda pean ma ka talle ütleva, sest muidu... Ma ei tahtnud mõeldagi selle peale, mis siis juhtub.

„Mul läheb täna varahommikul lennuk,“ sõnasin ma.

Ta ainult naeratas mulle korra, kuid ei lausunud midagi. Olin täielikus segaduses. Mida ta ometi mõtleb teha?

Tema aga kordas ainult: „Tule!“ ja hakkas kiirel sammul edasi astuma.

Järgnesin talle, sest nii tundus hulga kindlam, kui jääda siia üksinda. Ma nägin vaeva, et temaga sammu pidada. Peab ta siis ka nii kiiresti käima? Ta võiks ju veidike aeglasemalt käia. Kuid ma ei öelnud talle selle kohta midagi. Pole vaja, mõtlesin ma –, ja tegelikult ju polnudki vaja, sest varsti aeglustas naine ise sammu. Kuhu me küll, huvitav, läheme? Kuhu ta tahab mind vedada? Äkki oleks ikka õigem jääda siia rongi juurde? Siin ei ole mitte ühtegi hingelist. Nojah, aga mida ma siis lootsin? Et kell pool kolm on tänavad inimesi täis? Ei, see on muidugi väga jaber. Kuid see rong? Kuidas ma ei läinud õiges kohas maha? Ma ju vaatasin seda peatust ja see polnud minu peatus. Äkki Mirjam ei rääkinud mulle õigest selle kohta? Äkki ta ei rääkinud mulle kübetki õigest? Äkki ta luiskas mulle kogu selle loo? See polnud ju väga usutav, sest ta oli minuga olnud sõbralik ja kõik tundus kuidagi nii loomulik – tema hääl, tema käitumine ja muu. Kuid äkki... Mul tuli üks mõte, kuid ma ei teadnud, kas seda uskuda või mitte. Äkki oli ta näitleja? Näitlejana mängiks, ma arvan, ta selle rolli vabalt välja. Kuid kas ta ikka oli näitleja? Samas oligi ju ainult kaks võimalust – kas see kõik ongi päriselt nii või oli ta näitleja. Kuid juhul, kui ta isegi on näitleja, siis kuidas ikkagi too rong siia sõitis? Võib-olla tehti seda nimelt? Tehti kuidagi niimoodi, et rong ei peatuks õiges kohas, vaid sõidaks edasi? Aga kuidas ta sai ikkagi edasi sõita? Minu arust...





Eelmise Nukitsa konkursi võitsid kirjanik Andrus Kivirähk ja kunstnik Heiki Ernits.

## Algas X Nukitsa konkurss!

Eesti Lastekirjanduse Keskus kutsub taas valima eesti parimat lastekirjanikku ja lasteraamatuiillustraatorit. Võistlevate raamatute nimestik sisaldab 255 viimase kahe aasta jooksul ilmunud raamatut – 179 esmatrükki 112 eesti kirjanikult ja 123 eesti kunstniku pildid 234 raamatule. Häälletama on oodatud kõik kuni 16-aastased lapsed ja noored, kuid väljaspool põhikonkursi saavad oma arvamust avaldada ka täiskasvanud lugejad. Häälletamist korraldavad kohalikud rahvaraamatukogud eesotsas maakonna või linna keskraamatukogu lasteosakonnaga. Häälletada saab ka elektrooniliselt Eesti Lastekirjanduse Keskuse kodulehel [www.eltk.ee](http://www.eltk.ee)

Häälletamine kestab 1. märtsini. X Nukitsa konkursi pidulik lõpetamine toimub 8. mail Tallinnas. Võitjad – laste lemmikirjanik ja lemmikkunstnik – saavad auhinnaks Nukitsa pronkskuju, kolm esimest kirjanikku ja illustraatorit tänu Kultuurkapitalile ka rahalise preemia. Eraldi märgitakse ära täiskasvanute häälletuse võitja. Nagu kombeks, kutsutakse lõppüritusele loosi alusel ka 70 häälletuses osalenud last. Lähem info Nukitsa konkursi kohta Eesti Lastekirjanduse Keskuse kodulehel [www.eltk.ee](http://www.eltk.ee)



## Ekstreemsporditäht tuleb Tallinnasse särama!

6. -7. veebruaril näeb Tallinnas Saku Suurhallis toimuva **Simpel Session 10** raames ekstreemspordimaailma kuumimat nime – **Ryan Sheckleri**.

Professionaalne rulataja, maailmakuulus sportlane ning telestaar on paljudele tuttav MTV sarja „Ryani elu“ järgi. 1989 USA-s, San Clementes sündinud imelaps Ryan avastas juba pooleteise aastase oma isa vana rula, millega tegi oma esimesed sõidukatsetused. Aastatel 1997 – 2001 võitis ta juba kõik CASL-i (California Amatöörspordiliiga) võistlused ning liitus 2003. aastal profiliigaga. Lisaks sellele on Sheckler mänginud mitmes filmis ning figureerib ka paljudes videomängudes. Sheckler on väieldamatult rulamaailma värvikaim ja nimekaim kuju ning USA-s on ta tuntus võrdväärne Hollywoodi staaridega. 6. – 7. veebruaril võistleb Ryan Sheckler Tallinnas **Simpel Session 10** ekstreemspordifestivalil ning kõigil huvilistel on võimalus teda oma silmaga kaema minna. Värskemaid uudiseid **Simpel Session 10** kohta leiab võistluse kodulehelt [www.session.ee](http://www.session.ee)  
Vaata ka Ryan Sheckleri ametlikku kodulehte: [www.ryansheckler.com](http://www.ryansheckler.com)



## Hea Lapse sõbrad ja sugulased tähistasid kellahelinal uut aastat

4. jaanuaril kogunes saalitäis Hea Lapse sõpru Kirjanike Maja musta laega saali, et ühiselt tervitada uut aastat. Triibu-Liine kutsel esines kokkutulnuile Nõmme Kultuurimaja noorte kellamängu ansambel Inna Lai juhtimisel, põnevaid trikke näitas mustkunstnik Aivar Minumets ning peatselt saabuvast tiigriastast pajatas meie vana hea sõber Aleksei Turovski. Kindla peale tuleb uus aasta uuem ja uhkem kui eelmine!







# Siisike

## Siisikesel on ilus nimi.

Küllap teataksegi siisikest nime poolest hästi, lindu ennast aga tunnevad vähesed looduses ära. On ju lind õige pisike ning enamasti tegutseb kõrgetes puuvõrades, kust ta leiab toidu ning kuhu ehitab ka pesa. Kõige parem on siisikesega tuttavaks saada juhul, kui ta hakkab külastama toidumaja meie koduaias. Minu aias ongi siisikesed iga-aastased külalised.

Tegelikult on siisikesi lihtne ära tunda kõikjal, kus nad liiguvad, sest talveperioodil kohtame neid enamasti suurtes parvedes ja selliseid lõbusaid parvekesi on raske mitte märgata. Lõbusaid sellepärast, et just säärase mulje nad meile jätavad, kuna häälitsevad pidevalt lustakalt. Ning kui parv asukohta vahetab, tundub, nagu teeksid siisikesed seda tantsiskledes. Kuna nende lend on lainjas, üles-alla kõikuv,

jätabki parve liikumine mulje, et siisikestel on alati tantsu- ja laulupidu.

Siisikest tegelikult parimate laululindude hulka ei loeta. Tema laul on kestev ja väga kiiretempoline, ei mõju kuigi meloodilisena. Ometi võib ka siisike üllatada. Olen ise paar kevadet tagasi kuulnud siisikesest suust täiesti meisterlikku ja kaunist laulupartiid ning seda esitas ta täiesti ebatüüpilises kohas – istudes elektriliini traadil minu kodu õuel. Mõtlesin, et küllap on see tänu laul rikkalikult sihvkadega kaetud toidulava eest, mida siisikesed olid usinalt kasutanud terve kevadtalvise perioodi ning sealsamas ka oma armumängud maha pidanud.

2002. aastal saatsid jugoslaavlased siisikesest isegi Linnueurovisioonile oma riiki esindama, kuid edu ei saavutanud. Eestipoolne žürii jättis ta koguni kõige viimasele kohale, vist kerges umbusus, kas siisike ikka nii ilusasti laulab. Aga



laulab! Peab olema vaid õnne head esitust kuulma trehvata ja kui see veel õnnestub salvestada, on eriti suur vedamine.

Kas just siisikese laulu austajatena või pigem siiski sümpaatse nime tõttu, on ennast siisikeseks hakanud nimetama ka mitmed muusikud maailma eri paigus. Eestis küll vaid mõned lastekollektiivid, aga siisikese ingliskeelset nime *Siskin* kannavad näiteks Inglismaal nii popbänd Gambridges kui kahest neiuist Galen Ayersist ja Kristy Newtonist koosnev akustiline pop-folk-rock duo. Saksamaal Berliinis tegutseb aga juba 1993. aastast "vildaka siisikese" nimeline heavy-rock bänd *Skew Siskin*. Küllap aga teavad eesti muusikasõbrad kõige paremini vene siisikest. Vene keeles kannab siisike nime *Tsiz* ning sellise nime on endale võtnud vene rokkmuusik Sergei Tsigarkov, keda suurt pärisnime järgi ei teatagi. Ka tema bänd kannab nime "Tsiz & Co" ning siisikese nime kandis ka tema esimene album.

Venemaal Peterburis on üldse siisike üks suur kuulsus. Sellest võisite aimu saada juba Hea Lapse jaanuarinumbris, kus leidis lugemist Peterburi lasteajakirjast "Siisike ja Siil". Siisikesele on Peterburis koguni mälestusmärk püstitatud. Väikest lindu kujutav skulptuur paigaldati Fontanka kaldakindlustuse külge, üpris veepiiri lähedale, 1994. aastal. Olles vaid 11 cm kõrge ning kaaludes 5 kg, on see üks Peterburi väiksemaid skulptuure. Olgugi, et skulptuuril on kujutatud lindu, on siisikese ajalooline tähendus neevalinlaste jaoks natuke teine. Nimelt asutati Peterburis 1836. aastal imperaatorlik õigus-teaduste õppeasutus, mille tudengite vormiriietuseks oli roheline-kollasekirju munder, mille sarnasuse tõttu siisikeste sulekuuele hakati ka neid tudengeid siisikesteks kutsuma. Aga see näitab, et tollal tunti seal seda väikest linnukest.

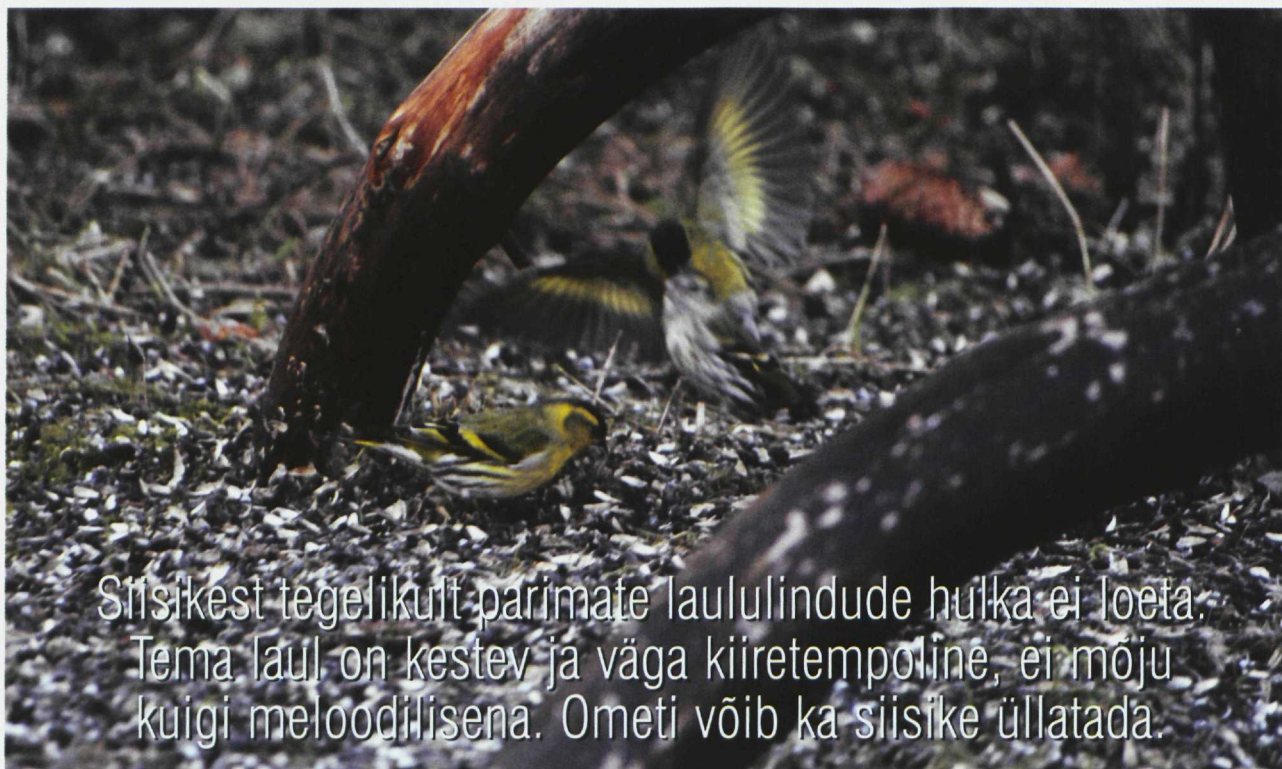
Linna elanike seas on levinud uskumus, et kui saada mündiga siisikese monumendile pihta, nii et münt sellele pidama jääb, täituvad soovid.

Siisike on mitmetes maades ka üks tavalisemaid puurilinde. On ta ju ilus ja laulab kenasti. Tõsi küll, Lev Tolstoil on lastejutt "Varja ja siisike", kus siisike elab puuris ega laula. Siisike ütleb Varjale, et kui too linnu puurist välja laseks, laulaks ta kogu aeg. Eks ole tegemist selge vihjega, et siisikese koht on vabas looduses. Ega meil, Eestis, õnneks seadused ei lubagi kodumaiseid linde puuris pidada. Kohati on meil siiski levinud legend, et omal ajal olla meil siisikesi puurilinnuna peetud muinasaegsetes suitsutaredes, kus siisikesed olla oma lauluga inimesi hoiatanud vingugaasi eest. Rahvatants "Siisikese tants" olevat loodud tänuks siisikesele paljude elude päästmise eest.

Aga see oli minevikus. Tänapäeval elab meil looduses siisikesi 100 000 – 150 000 paari. Talviti on nende arvukus sõltuvalt seemnesaagist erinev, 10 000 kuni 300 000 lindu. Tänavu talvel siisikeste arvukus eriti kõrge ei tundu olevat. Talviseks toiduks on siisikestel meil eelkõige kase- ja lepa-seemned. Neid otsides turnivad linnud sageli peenikestel okstel, selg alaspidi. Suvel ollakse spetsialiseerunud okaspuu-seemnetele. Pesagi armastavad siisikesed ehitada kuusevõrse, mõnele küljeoksale, toidubaasile lähedale. Tõsi küll, poegadele pakutakse toiduks ka putukaid, aga muidu on siisikesed siiski põhimõttekindlad taimetoitlased. Üheks lemmikroaks on neile ka võililleseemned, millega tullakse nende valmimise järel aasadele maiustama suisa perekonniti. Justkui piknikule.

Kuna siisikeste talvised piknikud võivad teoks saada meie aedadeski, tasuks pilk aknast välja heita, kas pole toidumajas või selle all näha koos rohevintidega toitumas viimastest poole väiksemaid, kollase-roheline-mustakirjuid linnukesi, kes vintidega sõbralikult koos külg-külje kõrval mõnuga sihvkasid nosivad. Need ongi siisikesed!

Peep Veedla tekst ja fotod



Siisikest tegelikult parimate laululindude hulka ei loeta. Tema laul on kestev ja väga kiiretempoline, ei mõju kuigi meloodilisena. Ometi võib ka siisike üllatada.





PERCÝ JACKSON JA OLÝMPIASED:

# VÄLGGUVARAS

ALATES 19. VEEBRUARIST

1492

DOLBY DIGITAL

[www.percyjacksonthemovie.com](http://www.percyjacksonthemovie.com)

FORUM CINEMAS

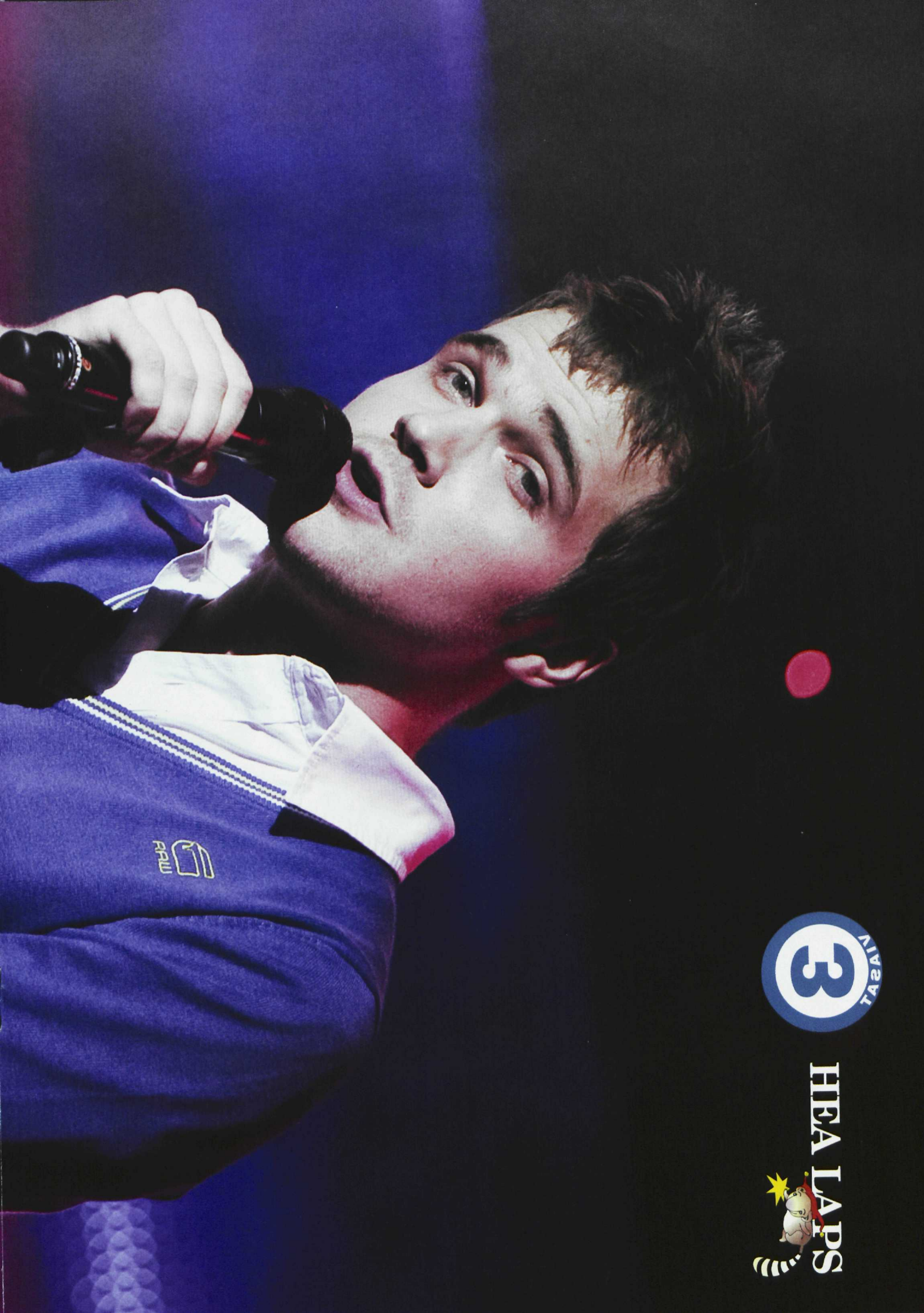
120A  
15



Ott Lepland

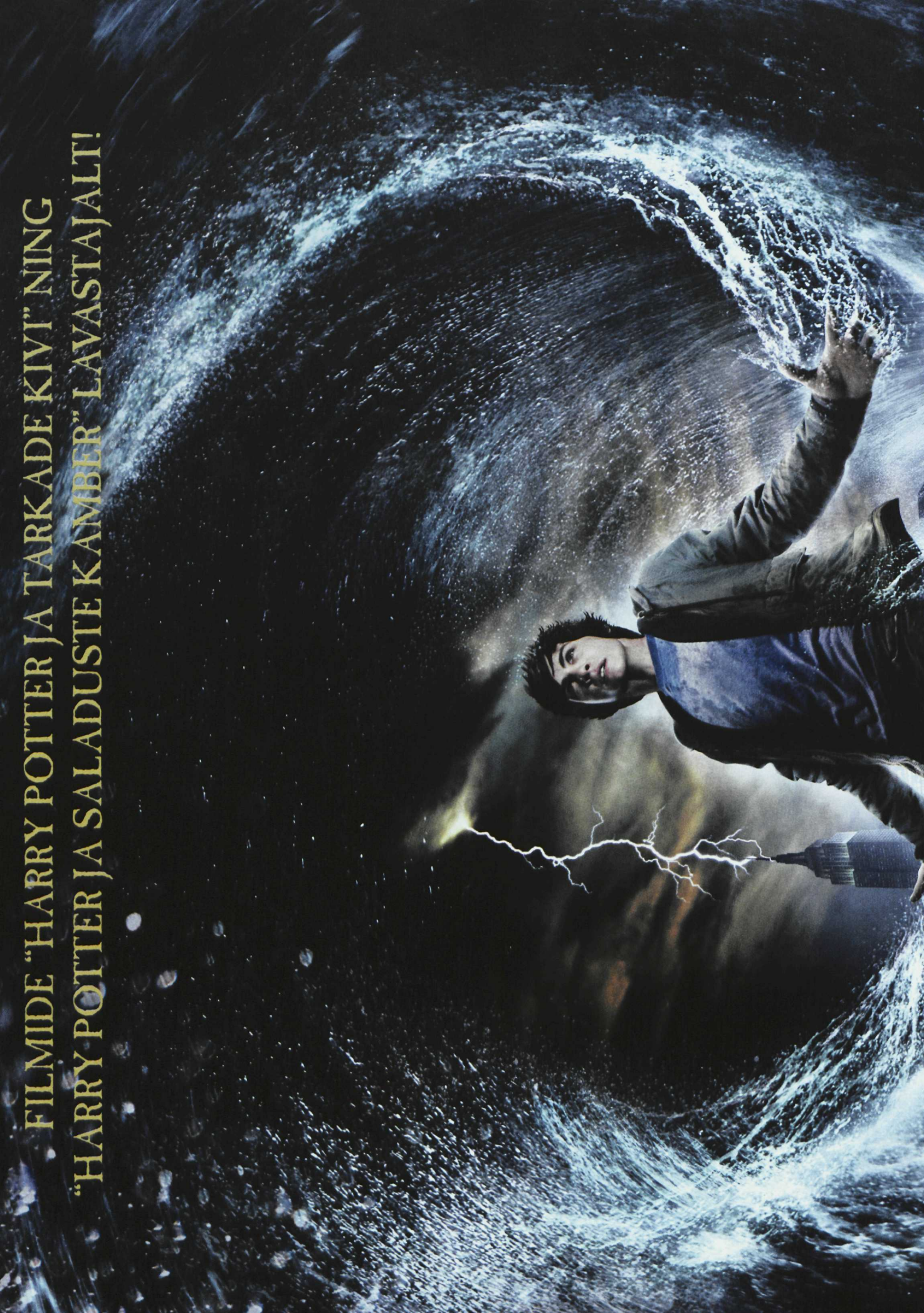








FILMIDE "HARRY POTTER JA TARKADE KIVI" NING  
"HARRY POTTER JA SALADUSTE KAMBER" LAVASTAJALT!





# Jäljed lumel

Lumevaibad on vahel nagu raamatulehed, kust võid lugeda sõnumeid. Kas tunned ära, kelle jälgedega on tegu?

I

Kõrvad kikkis, teeme radu  
lume sisse mitmeid sadu!  
Tule metsa hullama,  
see on meie mängumaa!  
Sõbralikult üheskoos  
teeme haake metsas, soos!

II

Metsakiisu puu peal puhkab,  
rahu tema pilgust uhkab.  
Keegi ei too piimatassi  
ega toida metsakassi.  
Paksus metsas kaua-kaua  
ise katab toidulaua,  
kaitseb oma lasteaeda  
ega luba võõrail kaeda.

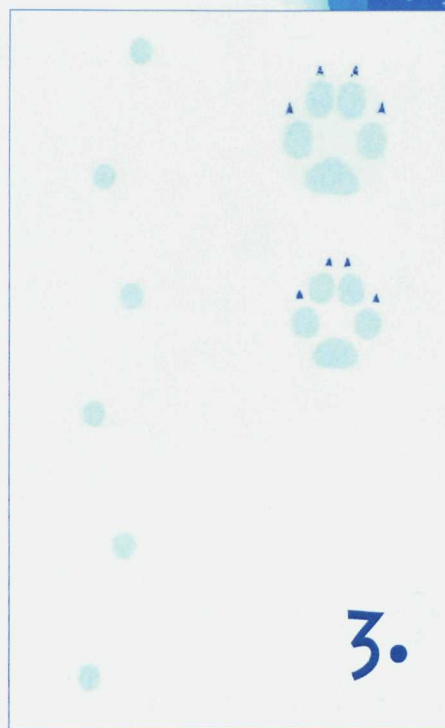
III

Uhke hallivatimees  
metsades on peremees.  
Iga metsarada teab,  
kütte ninapidi veab.  
Laanes päeval kui ka ööl  
sanitarina on töö.

IV

Siis, kui hoiad silmad lahti,  
teha võid nüüd fotojahti:  
kaunis kuub ja kohev saba  
vilksatamas puude taga.  
Talupere kuid on mures:  
kes see jälle kanu pures?

Mai Zernask



## Tükike küünlakuist rahvatarkust

- ☑ Küünlapäeval murtakse külmal seljaluu katki ja külmal hakkab üks silm vett jooksuma.
- ☑ Küünlapäeval hakkab ölekõrs juba lund vihkama ja talv hakkab ühe silmaga juba nutma.

- ☑ Küünlapäeval läheb külma süda lõhki.
- ☑ Küünlapäeval lüüakse külmal üks sarv peast ära.
- ☑ Soe küünlakuu - külme kevade.  
Kui vares enne küünlapäeva pesa teeb, läheb lumi enne maarjapäeva.



# Tark ja väle nagu rebane

**Meie klassi kavalpea.** Maailmakuulus rootsi loodusteadlane ja arst **Carl von Linné** koostas kaasaegse elusorganismide süstemaatika ja paigutas nii inimese kui ka rebase selles loomariigi imetajate klassi. Emapiim on lapsetoit meil mõlematel! Kuulume seega loodusteaduslikus mõttes rebasega ühte ja samasse klassi, kuid kumbki erinevasse seltsi. Rebaste selts on kiskjalised ja sugukond selles – koerlased. Rebane on perekonnanimi ja tähistab üpris mitmeliigilist seltskonda (polaarrebane, punarebane jt), kelle esindusisiku rollis teamegi tavaliselt punakaspruuni kasuka ja pika koheva sabaga tegelast. Oma lähimate sugulaste koera ja hundiga võrreldes on rebasel lühemad jalad ja pikem keha ning ta on väga mitmekülgse liikumisvõimega loom. Rebasel on püüdmatu looma kuulsus. Tema tabamiseks on aegade jooksul välja mõeldud kõiksugu lõkse ja püüniseid, kuid rebane on erakordselt ettevaatlik ja näitab üles üllatavat oskust tagaajajate eest põgeneda ning jälgede segamise ja muude riugaste abil koeri ninapidi vedada.

**Nutikas ja liikuv.** Rebasetarkus ja liikumisosavus käivad käsikäes. Rebane suudab ronida, ujuda, roomata, joosta, hiirvaikselt käia, ühe koha peal oimugi liigutamata märkamatuks jäädes lamada. Kerge ja paindlik keha võimaldab järsult jooksu suunda muuta või kaduda äkki nagu maa alla, varjudes mingisse urgu. Umblumes kahlab ja sumpab. Suudab jälgi joosta. Rebasel on töökad käpad. Urud kraabib enamasti ise, et elada pereelu ja kasvatada üles järjekordne pesakond kutsikaid. Rebaselapsi on pesakonnas 4-6, harvem ka 12-13. Söögi saamine tähendab rebaserahvale pidevat füüsilist tööd. Kogu lihaskond peab püsima heas töökorras. Rebase toit on mitmekesine. Ainuüksi loomi olla rebase menüüs leitud üle 300 liigi, kõnelemata kümnetest taimeliikidest. Hiire- ja linnujaht nõuavad head hüppamisvõimet. Talvine söögijaht meenutab tantsu, mille kestel ta graatsiliselt mitmeid kordi üles hüppab ning siis saagi kättesaamiseks hakkab lund laiali paisates tormiliselt kraapima.

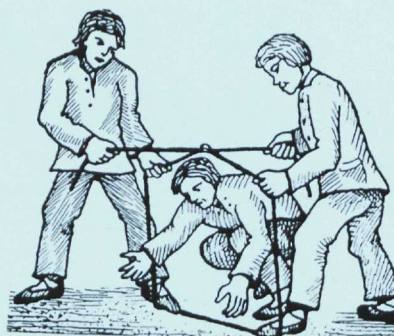
**Rebane tubast eluviisi ei harrasta.** Kindlat eluaset kasutavad rebased enamasti ainult järglaskonna kasvatamise perioodil. Muul ajal, eriti talvel, puhkavad nad lageda taeva all lumes, rohus või samblas. Erk kuulmine ja hea lõhnatundmine võimaldavad tal jalga lasta enne veel, kui oht jõuab läheneda. Seepärast on rebast looduses kohata harv rõõm. Talvel kõnelevad rebaste asjaajamistest tema jäljeread lumel. Rahulik

rebane asetab kõndimisel jala jala ette, jättes lumele sirgete selgete jälgede rea – „rebasenööri“. Ehmunud loom aga liigub väga kiiresti galopeerides või traavib keha maadligi hoides, saba pikalt taga sirgu.

**Hommikvõimlemiseks – 2 REBASE-HARJUTUST:** 5 püstitõusmist kükist; 5 hooga üleshüpet kükist, kükakile tagasii maandumisega, võimalikult pehmelt ja ilma mütsudeta.



Iga süda vajab treenimist, Eesti Südameliit 2003



## Vahetunnimänguks – Rebasepüüdmine

Mängijaid on kolm, neist kaks on püüdjad, kolmas rebane. Püüdmiseks võetakse 3-4 m pikkune nõõr, sellest tehakse suur jooksev silmus, et rebane mahuks (vabalt) käpuli läbi. Püüdjad asetavad oma vasakud jalad silmuse alumisele nõõriharule ja hoiavad vasakute kätega silmust nelinurkselt. Rebane püüab silmusest läbi lipsata, püüdjad omakorda silmust läbilipsamise hetkel kinni tõmmata.

Teisend 1 (Pärnu-Jaagupi). Rebane püüab silmusest läbi lipsata üht jalga üleval hoides.

Teisend 2 (Rõngu). Rebane keksleb käpuli ümber silmuse, küsib luba kükitada, nuusutada ja maitsta, vigurdab igati ning soodsal hetkel hüppab läbi silmuse.





SA OLED IKKA NII-NII TARK! TÄITSA GEENIUS!



AH, EI. TEGELIKULT OLEN MA PÄRIS TAVALINE. LIHTSALT SINA .....



					<b>Norra pealinn</b>	<b>soolane täis- suitsuvorst</b>	<b>Neeme</b> koht teatris ja saunas		<b>Kaisa</b> maakera kaaslane; 1/12 aastast
									<b>Uno</b> mootorratas ehk ...
									laenuleib ja ...tuli ei kesta kaua
									<b>... Presley Doris</b>
							<b>6. noot</b> August Kitzberg Alo Mattiisen		<b>... ja härrad</b>
	<b>hobuse- raua- kujuline täht</b>	<b>Itaalia pealinn</b> joonistus- ja kirjutus- vahend						<b>sööma</b> <b>Karl</b> väike Eduard	<b>tihti juhtuv, üsna sage</b>
	<b>tonn</b> muusika- riista mängija riik Euroopas								
						<b>ülени ehk üle- voolavalt täis</b>	<b>Eesti Luule Aastaraamat</b>		
<b>emane lammas</b> puuvili; Uus-Meremaa linn						<b>Rooma number 499</b>	<b>Diana</b> kartul; ...sibul	<b>gramm</b> <b>Nele</b>	
<b>Rhode Island</b>		<b>sõdurite ahelik, rida</b> <b>omamine</b>							
<b>Ave Alavainu</b>		<b>maja osa</b> <b>Arno Tali</b>						<b>Eesti Teadete Agentuur</b>	<b>Diego</b> <b>njuuton</b>
<b>... Ever näitleja</b> <b>see</b> inglise keeles			<b>"... Twist"</b> <b>Ivo</b> internaat- kool			<b>Potsataja sõber krokodill</b> <b>Urmas Kibuspuu</b>			
								<b>uurimis- või õppe- asutus</b>	<b>Nord</b>
	<b>tema</b>	<b>suur sipelgas</b>							

Vastus saada toimetusse! Parimatele lahendajatele muusikaline auhind!





## Jarjehoidja

### Muinasjutud on maailmarändurid

Luuletaja **Kristiina Ehin** avastas meie rahvaluulet uurides Eesti Rahvaluule Arhiivist tervelt 5700 imemuinasjuttu. Ta valis välja raamatutäie lugusid, mille jutustas endale ja ka lugejatele suupäraseks. Kogumik „Päevaseiskaja“ on mõeldud nii eestlastele kui ka inglise keele kõnelejatele: igale jutule järgneb **Ilmar Lehtpere** tehtud ingliskeelne tõlge. Raamatu illustreeris **Kaisa Puustak** ja avaldas kirjastus **Huma**. „Päevaseiskaja“ algab sellise muinasjutuga.



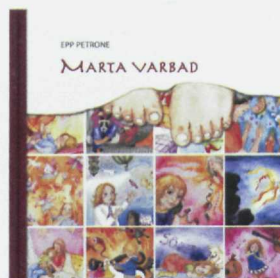
Tütred sõtta

Ennemuiste elanud isa oma kolme tütrega. Ajad olnud segased ja ühel päeval puhkenud sõda. Kõik elujõus mehed pidid sõtta minema. Sõtta pidi minema ka too isa, kes oli siiani oma naise ja kolme tütrega rahulikult elanud. Tütred aga ütelnud: „Kuidas me ikka oma lihasel isal sõtta laseme minna. Lähme parem tema eest.“

Mismoodi tütaridel sõjas läheb, seda lugege juba raamatust!

### Pisikese Marta töökad varbad

**Epp Petrone** raamat „Marta varbad“ pajatab pisilugusid väikesest tüdrukust, kellel on kogu aeg midagi käsil – kord laadalkäik, kord raamatulugemine, kord nukumäng, kord koogiküpsetamine. Marta väikesed töökad varbad tegutsevad pidevalt – isegi siis, kui tüdrukul on paha tuju. Lood on parajalt pikad õhtul ettelugemiseks ja kunstnik **Piia Maiste** pildid on mudilasele vaatamiseks parajalt kirevad ja lõbusad.



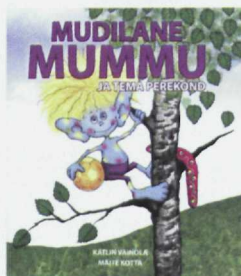
\*\*\*

Vahel on Martal paha tuju. Siis tahab ta tantsida. Ta trambib jalaga vastu maad: põmm! Põmm! Lööb nii kava, kuni paha tuju vähemaks läheb.

Vahel on Martal rõõmus meel. Siis tahab Marta tantsida: ta hüppab ringi ja plaksutan. Hüppab niikava, kuni ära väsib ja voodi peale puhkama läheb.

### Mummuline laps musilaste peres

**Kätlin Vainola** „Mudilane Mummy ja tema perekond“, millele joonistas pildid **Maite Kotta**, on isevärki raamat. Mitte ainult seepärast, et ta pajatab isevärki – mummulisest – lapsest, vaid ka seepärast, et selle on välja andnud **MTÜ Oma Pere**, kelle eesmärgiks on igale lastekodulapsele oma pere



leidmine. Mudilase Mummy loost on kindlasti üht-teist õppida nii täiskasvanutel kui ka lastel, kelle sekka satub elama neist veidi erinevaid eakaaslasi...

\*\*\*

Ja nüüd oli suure kase otsas istuv mudilane Mummy otsustanud, et ta peab ära kolima. Kuhu, seda ta ei teadnud. Ja miks, seda ta ei teadnud. Lihtsalt – tal oli nii paha tuju ja üldsegi – see ema ei olnud ju üldse tema päris ema. Oma päris emast – sellest, kelle kõhust ta välja oli tulnud – ei teadnud mudilane Mummy midagi. Ema oli ta sünnitanud ja ise siis väga kõvasti ehmunud. Ta ei osanud väikese titaga midagi peale hakata.

### Suured ja väikesed, laulma!

**Villu Valdmaa** on Rahvusopera Estonia solist, keda küllap tunnevad paljud lapsedki, sest onu Villu mitte ainult ei laula ooperiaariaid, vaid kirjutab ka vahvaid laule. Tema laulud on lastele tuttavad sellistest lavalugudest nagu „Nuki esimesed jõulud“, „Karu sünnipäev“, „Väikese Tooma jõulud“ ja „Suur Munamägi“. Villu Valdmaa sõbrad, muusikud Alar Haak ja Siim Selis, keda lapsed mäletavad Tiigri, Draakoni ja Jänesena, aitasid kolleegil kokku panna kopsaka lauliku, mis sai pealkirjaks „Laulud suurtest ja väikestest“. Kogumikus on 32 vahvat laulu ja selle tagakaane küljes on CD, mida kuulates saate ise soliste mängida. Jäätisevabriku **Balbiino** toel plaanib kirjastus **Talmar ja Põhi** noodiraamatu kinkida igale Eesti koolile. Nii et plaat käima ja laulma, kõik see mees!

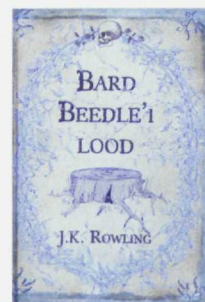


### Maiuspala Harry Potteri sõpradele

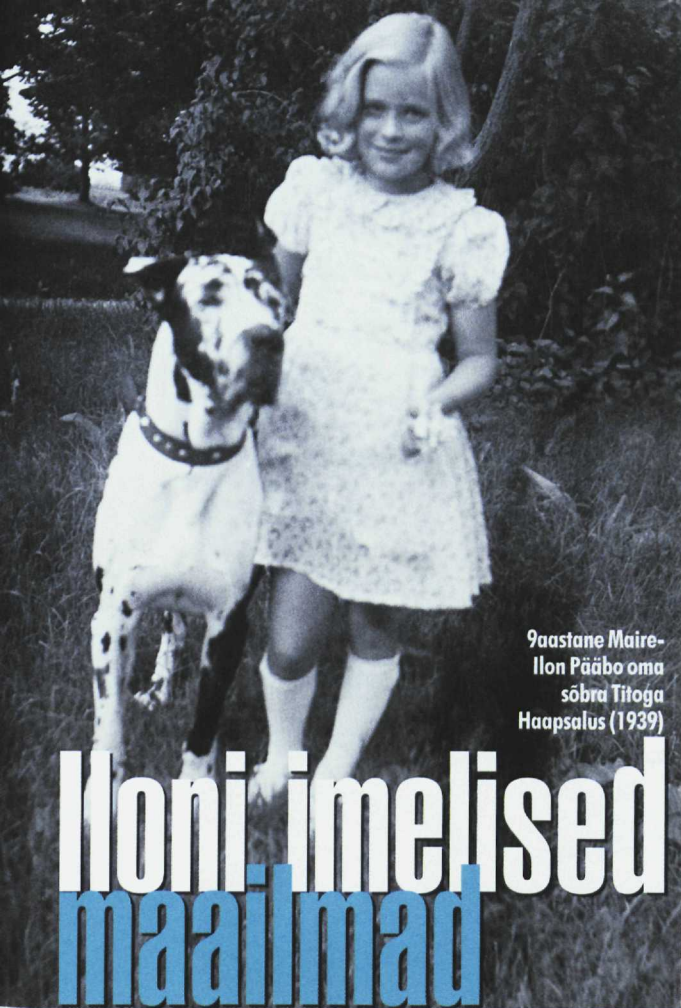
Kõik Potteri sõbrad teavad, et **J.K.Rowling** teatas juba ammu, et seitsmenda raamatuga pani ta Harry-sarjale otsustava punkti. Aga kui võlurite maailm sai lähedaseks miljonitele lugejatele, siis jättis see autorisse kindlasti palju sügavama jälje. Hiljuti ilmus väike võluv raamat „Bard Beedle'i lood“, milles pole mitte ainult J.K.Rowlingi tekstid, vaid ka kirjaniku käega tehtud joonistused. Kuigi tegu on muinasjuttudega, tuleb raamatus ette palju tuttavaid nimesid: selle on ruunikirjas algteosest tõlkinud Hermione Granger ja kommentaarid pärinevad Albus Dumbledore'i sulest. Eesti keelde on raamatu tõlkinud meie parim potteroloog **Krista Kaer**.

Selle raamatu müügituluga toetatakse lastekodulaste elu muutmiseks loodud heategevusfondi CHLG.

Bard Beedle'i kohta ütleb autor nii: „Bard Beedle elas viieteistkümnendal sajandil ning suurt osa tema elust varjab saladusloor. Me teame, et ta sündis Yorkshire'is ning ainus säilinud puulõige näitab, et tal oli erakordselt lopsakas habe. Kui ta lood õigesti tema arvamust peegeldavad, siis talle päris meeldisid mugud, keda ta pidas pigem võhiklikeks kui pahatahtlikeks.“







9aastane Maire-Illon Pääbo oma sõbra Titoga Haapsalus (1939)

# Iloni imelised maailmad

**P**aljud lapsed on käinud Haapsalus Iloni Imedemaal ja näinud lisaks kõigele muule kunstniku illustratsioonide väljapanekut. Kümneid kordi enam on neid, kes on samu pilte vaadanud Astrid Lindgreni raamatuid lugedes. Igas raamatus – olgu siis tegu Karlssoni-lugude või „Röövlitütar Ronjaga“ – avaneb justkui uus maailm, kus pole midagi kummalist selles, et parajalt paks parimates aastates meesterahvas käib, endal propeller seljal, väikese poisiga tembutamas, irriteerimas ja lihapalle söömas ning vaenulike röövlühõimude lapsed sõbrustavad omavahel salamahiti.

Selleks, et neist isevärki maailmadest pilte joonistada, peab kunstnik oskama elu ja inimesi terase pilguga vaadata. Et joonistada kurba last, selleks pead olema ise ka kurbust tundnud, ja et kujutada vallatuid Bullerby mudilasi, pead leidma oma lapsepõlvest lõbusamaid seiku.

Ilon Wiklandi kohta ei teatud meil Eestis suurt midagi ka siis, kui juba mitmed tema illustratsioonidega raamatud olid Vladimir Beekmani meisterlikus eestinduses siin väga popiks saanud. Nimelt lahkus Ilon Eestist aastal 1944 14aastase tüdrukuna: vanaema viis ta enne nõukogude vägede saabumist Rohuküla sadamasse ning õnnekombel jõudis Ilon kaljase Meritähnt pardal elusa ja tervena Rootsimaaile. Perekonnata võõrsile sattunud tüdruku tulevik tundus tumedana, pealegi haigestus ta kollatõppe ja viidi haiglasse... Siis aga juhtus järjekordne ime:



Ja siin ta on – parajalt paks mees parimates aastates, pärit parimast Karlssoni-raamatust!

ka Iloni kunstnikust tädi oli Prantsusmaalt Rootsi kolinud, ning pärast tervenemist asus tüdruk tema juurde elama. Teadagi valiti õppimiseks välja just kunstikool.

Rootslasest mereväehvitseriga abielludes sai Maire-Illon Pääbost Ilon Wikland, kelle modellideks olid ta neli tütart ja nende sõbrad.



Ilon Wikland ja Astrid Lindgren

Ja lastest modelle vajas noor kunstnik väga, sest ühes kirjastuses tööd otsimas käies tutvus ta Astrid Lindgreniga, kes palus tal teha proovipildid oma jutustusele „Mio, mu Mio“, ning kuna Iloni joonistused kirjanikule meeldisid, siis sai sellest raamatust alguse Lindgreni ja Wiklandi aastakümnete pikkune koostöö!

Eestisse jõudis Ilon Wikland alles 1987. aastal, ning oma armsat lapsepõlvelinna Haapsalu õnnestus tal näha alles 1989 – nelikümmend viis aastat pärast sealt lahkumist!

Nüüd, kui Eesti on taas vaba, külastab Ilon oma sünnimaad sageli. Ning Haapsalu linnale tegi ta kuningliku kingituse: Läänemaa muuseumile kuuluvad nüüd ta 800 originaaltööd, mida on võimalik näha 2006. aastal avatud Iloni Imedemaal. Piltide väärtust on hinnatud enam kui kümnele miljonile, kuid tegelikult on see kunstikogu hindamatu.

Neil, kes tahaksid Iloni pilte oma kodu- või kooliseintel näha, on aga võimalus tellida nende giclee-tehnikas valmistatud koopiaid, mida võib näha internetiaadressil:

[www.ilonart.ee](http://www.ilonart.ee)

Kohtusin Ilon Wiklandiga esmakordselt ühel lastekirjanduse konverentsil paar aastat tagasi. Ilon oli just selline, nagu olin ette kujutanud – ilus, sirge selja ja siira silmavaatega. Tõllal ei osanud ma veel unistadagi sellest, et minu poolt ammu imetletud kunstniku nimi seisab ka minu raamatu kaanel. Aga nüüd on selline raamat olemas, pealkirjaks „Jõuluajal juhtuvadki imed“! Sest Ilon Wiklandi, imelist kunstnikku, näivad imed armastavat!

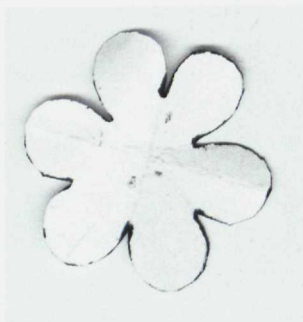
5. veebruaril tähistab kunstnik oma 80. sünnipäeva. Talle õnne soovides võtame sel päeval kätte mõne Ilon Wiklandi piltidega raamatu – olgu see siis „Väike Tjorven, Pootsman ja Mooses“, „Vennad Lövisüdamed“, „Pikk-pikk teekond“ või „Kartulilapsed“.

Leelo Tungal





# Südamekaart



Sõbrapäeva sümboliks on süda. Kuid südame kujundusega kingid sobivad ka muudeks tähtpäevadeks.

Veebruarikuu õnnitluskaardil võiksidki olla süda ja lilled.

Mina valisin oma kaardi aluseks värvilaikudega paberi.

Kleepisin sellele mitte eriti kontrastse värvitooniga südame. Südamele kleepisin šablooni järgi reklaamilehtedest välja lõigatud sobivates värvitoonides õied.

Südamekeks kasutasin litreid.

Soovitan sul õite kleepimisel liimi panna ainult keskele ja õielehti võiks äärtest kergelt isegi kaarutada.

Soovin sulle rõõmsat sõbrapäeva ja ilusat Eesti Vabariigi aastapäeva!







# Kokka ise!

Külmad ilmad ei tähenda veel seda, et süda soe poleks. Valentinipäev seostub ju ikka südametega ning seekord pakun välja kaks lihtsat retsepti, mis sobivad imehästi sõbrapäevalaule maiustamiseks.

## Täidetud ahjutomatid

Praegusel aastaajal poes müügil olevad tomatid on küll üsna niru välimuse ja maitsega, kuid kui neid ahjus küpsetada, maitsevad nad väga mõnusalt. Tomateid võid täita ka muu meelepärasega, näiteks kartuli- või tatrapudrugaga.

Vaja läheb:

- 6 tomatit
- pool pakki riisimakarone
- väike purk konserveeritud maisi
- 1 köögiviljapuljongi kuubik.
- soola
- pipart
- maitserohelist
- natuke õli

Kõigepealt pane ahi 200°C juurde eelkuumenema. Samal ajal, kui ahi kuumeneb, pane pool pakki riisimakarone keema (keeda pakil näidatud aja järgi), pese hoolikalt tomatid ning eemalda noaga nende sisud. Ära tomati sisusid ära viska, vaid jätta need alles, lõika suuremad tükid väiksemateks ning kurna ära. Pane pann pliidile ning vala sinna natuke õli. Seejärel lisa pannile keedetud ja kurnatud riisimakaronid, tomatisisud, mais, peenestatud köögiviljapuljongi kuubik ja ja näpuotsatäis pipart. Sega kõik hoolikalt läbi ning prae segu pannil mõni minut. Keera kuumus maha ning asu tomateid pannil valminud seguga täitma. Seda on hea teha näiteks tee- või supilusikaga. Kui kõik tomatid on täidetud, aseta need õliga määratud ahjuvormi ning küpseta tomateid ahjus, kuni need on juba kortsus ja palju pehmemad. Kaunist maitserohelisega ning söö noa ja kahvliga.

## Moosised küpsise-snäkid

Need snäkid on ülilihtsad ja maitsvad (ning väga magusad)! Küpsis ja maasikamoos sobivad omavahel imehästi kokku ning selliseid pisikesi koogikesi on hea kõigile serveerida ja endalgi lõbus valmistada.

Vaja läheb:

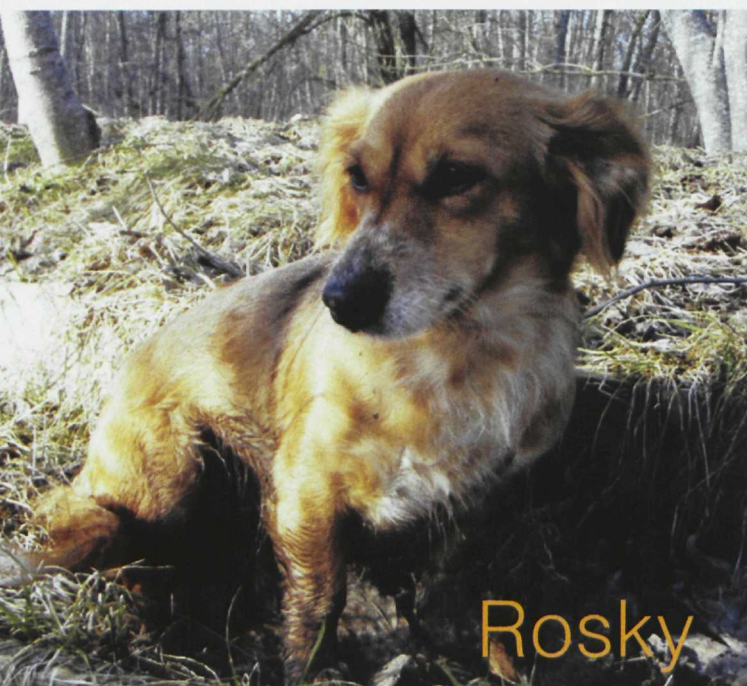
- 2 pakki Lotte kakao-küpsiseid
- maasikamoosi (või ka muud moosi kasutada)
- mahla küpsiste immutamiseks (mina kasutasin näiteks apelsinimahla)

Võta üks kauss ning vala sinna umbes 1 kruusitais mahla. Kasta küpsised mahla seest läbi. Seejärel tee sellised küpsisetornid, kuhu vaheldumisi paned küpsise, siis maasikamoosi, küpsise, maasikamoosi, küpsise... Tee nii palju koogikesi kui soovid ning seejärel jätta need umbes tunniks ajaks külmkappi seisma, et küpsised pehmemaks muutuksid. Sõbralikku maiustamist!





# Väike-Maarja Gümnaasiumi 2b klassi talvised soovid ja üllatused



**Keneli Pohlak:** Kui ma veel lasteaia käisin, siis soovisin endale koera. Ma unistasin taksikoerast. Arvasin et koer võiks olla pruuni värvi ja tal võiksid olla sinised silmad nagu mul. Ta peaks olema tüdruk, siis ma saaksin talle Anete nimeks panna. Ühel päikeselisel pärastlõunal, kui me pidime lasteaia lõunauinakut tegema, tuli mu isa lasteaeda ja ütles: „Keneli, pane riidesse. Sa ei jää täna lasteaeda magama, vaid me läheme ära.“ Ta ütles, et neil on mulle üks üllatus. Me läksime autosse ja ma olin nii elevil. Kui ma küsisin, et kas see on koer, kehtis isa lihtsalt õlgu. Me sõitsime vanaema juurde ja läksime tuppa. Alguses ei näinud ma midagi, mis oleks üllatuse moodi olnud. Siis käskis isa mul laua alla vaadata ja sealt vaatas mulle otsa üliarmas koer. Isa ütles, et ta nimi on Rosky. Mina ütlesin: „Losky“. Selle peale hakkasid isa ja vanaema naerma. See üllatus tegi mu väga rõõmsaks. Nüüd on Rosky juba 7 aastane ja elab mu vanaema juures.

**Margit Basmanova:** Igal kevadel toimub meie koolis algkooli lemmikloomanäitus ja ka lemmikute vaheline võistlus. Ühel aastal võitis selle üks koerapere ja kaks koera sealt perest anti ära. Olin endale alati koera soovinud, kuid siiani ei olnud mu vanemad nõus. Mulle meeldivad koerad, sest nad on sõbralikud ja valvavad kodu. Nüüd mu suurim soov täitus. Ma sain endale koera. Me panime talle nimeks Bella.

**Jane-Ly Jalakas:** Mina sain jõuludeks poni, hästi palju komme ja palju teisi asju. Aga kõige rohkem olnud tahtnud ikka poni saada. Ta tegi nii vahvat häält ja liikus naljakalt. Mu poni on roosat värvi, tema lakk on kirju ja tal on väga suured ning armsad silmad.

**Indrek Niinemets:** Eelmisel aastal kirjutasin jõuluvanale ja soovisin endale Yu-gi-oh kaarte ja filmi „Jäääeg 2“. Jõululauapäeval koputati meie uksele. Kui ma ukse lahti tegin, ei näinud ma seal kedagi. Kuid siis avastasin, et ukse taha oli jätetud kott. Kottis oli üllatus mulle. Seal olid „Jäääeg 2 Superpakk“, milles olid ka veel „Horton“ ja „Jäääeg 1“. Yu-gi-oh kaardid olid täpselt need, mida ma soovitud olin.

**Marten Rimmelg:** Minu üllatus on emale tehtud üllatus. Ühel päeval läks ta kodust ära ja me õega hakkasime ruttu koristama. Tahtsime emmet sellega üllatada. Kui toad on korras, siis on ta õnnelik ja saab meiega mängida. See meeldib mulle väga.

**Madis Metsallik:** Mina olen jõuludeks palju üllatusi saanud. Ühel aastal tõi jõuluvana mulle sõjapüksid, sokid, vesti ja lennuväe dressi. Sõjariided meeldisid mulle sellepärast, et siis saab kodus hästi sõda mängida ja teisi luurata. Veel olen ma jõuludeks Limpa telefoni saanud. See telefon meeldis mulle sellepärast, et see on muusikatelefon ja lisaks on selles telefonis veel 2 mängu, mida ma mängida saan. Ükskord sain ma suure pehme auto. See oli põrnikas. Põrnikad meeldivad mulle väga, nad on lahedad autod.

**Robert Saage:** Mina sain sünnipäevaks puldiga auto, mis oli mulle suureks üllatuseks. Ma unistasin sellest autost ammu ja käisin seda poes mitu korda vaatamas. Selle üllatuse tegi mulle minu vanem vend.

**Mikk Sikkar:** Olid jõulud ja me läksime vanaemale külla. Terve pere oli koos. Meie ootasime jõuluvana. Varsti kostis koputus uksele. Kui ma ust avama läksin, sain suure üllatuse osaliseks. Uksel seisis lausa kaks jõuluvana. Need olid kõige toredamad jõulud!

**Ivike Müürsalu:** Eelmisel aastal sain ma endale jõuludeks puzzle, mida saime terve perega koos kokku panna. Veel sain kella, mille üle mul oli väga hea meel ja kannu. Sellel kellal oli Barbie pilt peal. Kannuga mängisime koos õdedega restorani. Ise kinkisin Jannele raha. Emme aitas mul selle niimoodi ära pakkida, et see nägi välja nagu komm. Talle meeldis see väga. Ta ostis endale ise selle eest kingi.



# Üllatus, üllatus! Üllatus, üllatus!



Ühel suvepäeval, kui ma õues mängisin, kuulsin Pātu kuudist tulevat piuksumist. Läksin vaatama. See oli tõeline üllatus, mida ma nägin: seal oli kaks väikest kassipoega! Üks oli hall, teine must, mõlemad valge näo ja kõhuga. Minu kass

Nurru-Miisu oli nad sinna sünnitanud! Ma olin nii õnnelik ning ruttasin kohe uudist teistele rääkima. Minu väike vend Hans Erik tuli vaatama,. Võtsime kassipojad kuudist välja. Alguses nad küll susisesid, aga pärast harjusid ära. Meie vennaga otsustasime, et Hans saab endale musta kassipoja ja mina halli. Mina hakkasin enda oma kutsuma Candyks, mis inglise keeles tähendab kommi, väikevend aga tahtis oma kassi kutsuda Ämblikmeheks. Mina küll arvasin, et see on natuke tobe, kuid ka naljakas. Vend valis nimeks Ämblikmees, sest alati, kui me kassidega mängima hakkasime, oli tema kassipoeg kuudi seina küljes ning ronis. Ühel ilusal hommikul ei leidnud me kassipoegi enam kuudist, vaid lillepeenralt mängimas. Küllap oli Nurru-Miisu nad päikselisemasse kohta viinud.

Pipi-Lotta Kulla Laevast



## Minu sõpradel

on paljudel väikesed õed ja vennad. Minul oli ainult suur vend. Vaatasin kui uhkelt sõbrad oma õdesid ja vendasid kärutasid ja salaja soovisin ka mina endale pisiõekest.

Eelmise aasta jõuluvahetajal ütlesid emme ja issi, et ka mina saan endale õe või venna. Küll ma olin rõõmus. Joonistasin kohe tita pildi. Aga me ei teadnud veel, kumb siis sünnib. Siis võttis emme mind kaasa arsti juurde, kus titat ühe aparadi all vaadati kõhus.

Ja see arstitädi arvas, et tegu on poisiga. Ma kohe nutsin – nii tahtsin endale õde. Aga tädi lohutas, et võib ju ikka ka õde sündida, et väga kindlad nad pole.

Tita pidi sündima 4. märtsil. Aga beebi tahtis kauem emme kõhus olla ja nii ma siis ootasin ja ootasin. Iga päev koolist tulles lootsin, et täna on see päev. Aga poiss sündis alles 17. märtsil.

Väikevend oli väga selle tita nägu, kelle mina olin joonistanud. Oleksin pidanud ikka seeliku ka tegema, ehk siis oleks tüdruk sündinud. Algul oli venna veel väga väike ja eriti temaga mängida ei saanud. Aga olin väga uhke, kui sain teda kärutada.

Nüüd saab temaga juba mängida ja ta väga rõõmustab, kui ma koolist tulen.

Oma üllatuseks olen aru saanud, et tegelikult on väikevend sama tore kui õde. Ja mul on väga hea meel, et mul on nii suur kui ka väike vend!

Mann Rask Tartumaalt

Veidi enne minu sünnipäeva viisid ema ja isa mind kohta, mida ma enne ei teadnud. Jõudsime suurde saali, mis oli väikesi kassipoegi täis. Käisin ringi ja imetlesin kõiki armsaid karvakerasid. Viimaks jõudsime emaga ühe naise juurde, kellel oli süles maailma kõige armsam kassipoeg. Kui ma teada sain, et see hall kassike on täiesti minu oma, olin maailma kõige õnnelikum inimene. Praegu on minu lemmik juba aasta aega minu perekonna liige olnud. Talle meeldib väga akna peal istuda ja tiigri kombel linde apla pilguga vaadata.

Johanna-Elizabeth Rannik Viimsist

## Oli 1. september.

Minust sai sellel sügisel koolilaps. Läksime kogu perega kooli aktusele. Seal oli väga tore, kohtusin õpetaja ja klassikaaslastega. Õpetaja ja direktor jagasid kõigile lastele aabitsad. Tutvusime oma klassiruumiga. Ja meie õpetaja on maailma parim!

Kui me aktuselt koju tulime ja ma oma tuppä jõudsin, olin sõnatu. Ma ei teadnud, et 1. septembri puhul üllatuse tehakse, aga minu pere oli seda teinud: mu laual seisis globus! See oli fantastiline kingitus! Ma olin sellest kogu aeg unistanud!

Eliise Kuus Põltsamaalt





34  
polly  
pocket™



## Tähtsad asjad



**P**olly Pocketi sari on suur ja muudkui aina täieneb. Igasse komplekti on mänguasjaloojad leiutanud selliseid asju ja asjakesi, mis nende meelest on laste – eriti tüdrukute – jaoks tähtsad. Eks igaühel ole erinevad huvid ja soovid: mõnele meeldib mängida tillukeste lemmikloomadega, mõnele nukkude jaoks lauda katta, mõni mõtleb laeka sisu järgi välja põnevaid lugusid.

**Aga mis on tähtis Sinu jaoks, hea lugeja?** Mõtle selle üle järele ja pane ritta 5 KÕIGE TÄHTSAMAT ASJA, milleta Sa elus hakkama ei saa! Saada oma tähtsate asjade nimekiri toimetusse enne 5. märtsi 2010! Olgu teada, et vastajate vahel loosime välja vahvad POLLY POCKETI uued komplektid RIMONNELT!



Maaletooja: RIMONNE



RAHMAN

www.rahman.com







## Vaimu- vilksatusi kooli- kirjanditest

- ☹ Kivikirves tegi ahvist inimese.
- ☹ Resultaadi tulemusena peab tulema resultaat.
- ☹ Gagol seisib ühe jalaga minevikus ja teise jalaga tervitas tulevikku.
- ☹ Lapsed, vaatamata oma väikesele kasvule, kasvavad.
- ☹ Diogenes elas ühetoalises tünnis.
- ☹ Arvan, et sääsed hammustavad inimesi ainult nende lõuna ajal.
- ☹ Kui keegi sünnib siia ilma, siis tähendab, et kellelegi on teda vaja.
- ☹ Silin ei maganud terve öö ja alles hommikul ärkas.
- ☹ Kobra on madu, kellele on inimese hammustus surmav.

## Peotäis paetismipärleid

- ☹ Et unistused täituksid, sellest pole mõtet unistadagi.
- ☹ Suurim valetaja on see, kes väidab, et pole elus kordagi valetanud.
- ☹ Need, kes ei suuda oma mõtteid välja öelda, hakkavad kirjanikeks.
- ☹ Need, kes on üle tahi saanud, käivad laternaga.
- ☹ Pessimisti tulevik on tume.
- ☹ Oma naha võib turule viia juhul, kui leidub ostjaid.
- ☹ "Töö kaunistab inimest," ütles ilukirurg.
- ☹ Last tuleb hällitada, mitte hellitada.
- ☹ Elektrik oli särtsu täis.
- ☹ Vaikimine kuld, rääkimine kassikuld.
- ☹ Madalalaubaliste eelis on see, et näopesemiseks kulub vähem vett ja seepi.
- ☹ Buratino läks õppima puukooli.
- ☹ "Maaslamajat ei sööda," õpetas inimsööja oma lapsi.
- ☹ Häid hambaid mahub palju suhu.
- ☹ Sõltlasest ei sõltu midagi.
- ☹ Emakeele tunni pärast kutsuti isa kooli.
- ☹ Saladust suudavad hoida ainult sklerootikud.
- ☹ Poistele sobib poks nagu rusikas silmaauku.

- ☹ Kui Gagarin lendas kosmosesse, sai ta aru, et on kosmonaut.
- ☹ Tema nägu oli ovaalne nagu täisnurk.
- ☹ Poiss oli riietatud paljajalu.
- ☹ Mulle tundub, et ma mõtlen.
- ☹ Paljud sõdurid andsid mitmeid kordi oma elu kodumaa eest.
- ☹ Minu isa on elukutselt isa.
- ☹ Võtsime vennaga kätest kinni ja läksime erinevatesse suundadesse.
- ☹ Enne, kui Napoleon Moskvas lahkus, käskis ta mausoleumi õhku lasta.
- ☹ Ta ei olnud nälgjane, ta tahtis lihtsalt süüa.
- ☹ Ta kündis lehmaga sellepärast, et traktoreid siis veel ei olnud.
- ☹ Ta istus hobuse selga ja läks jala.
- ☹ Inimesele on skeletti vaja anatoomia tunni jaoks.
- ☹ Chopin oli ainuke laps suurelapsedes peres.
- ☹ Mida parem, seda varem.
- ☹ Terve öö pidid surmale näkku vaatama ja nad vaatasidki.
- ☹ Kängurul on kõhu peal kott, kuhu ta hirmu korral ennast peidab.
- ☹ Hobune armastas inimest ja vahetas ta traktori vastu.
- ☹ Massikultuur on see, kui rahvamassid lõbutsevad.
- ☹ Galilei pani maakerale keskpunkti.
- ☹ Dinosaurused surid väga ammu ja sellepärast peabki neid mälu järgi joonistama.



Vana-Kreekas elasid ja tegutsesid võimsad jumalad, kelle seast kõige tähtsamal kohal olid kolm venda Zeus, Poseidon ja Hades.



**E**simene neist valitses taevas, teine merede ning kolmas allmaailma üle. Tänapäeval küll Zeusist, Poseidonist ja Hadesest igapäiselt juttu ei tehta, kuid päris unustuse hõlma pole nad ka vajunud. Aga mine tea: võib-olla jäi Kreeka jumalatest maa peale lapsi, kes praegu liiguvad ringi tavaliste kooliõpilastena, omamata ise mingitki aimu oma kõrgest päritolust? Just sellist olukorda tutvustatakse meile suurejoonelises seiklusfilmis „**Percy Jackson ja olümpilased: Välguvaras**“ (Percy Jackson ja The Olympians: The Lightning Thief).

Loo peategelane Percy Jackson (Logan Lerman) kuuleb ühel heal päeval, et tema isaks on merejumal Poseidon (**Kevin McKidd**). Poleks ju paha, aga see teadmine tuleb temani häda sunnil, sest keegi on varastanud peajumal Zeusi (**Sean Bean**) välgunoole, millest võimsamat relva pole ei maa peal ega taevas. Lisaks sellele kaob jäljetult ka Percy ema. Mida teeksite teie, kui lisaks koolitöödele tuleb asuda ohtuderikkale teekonnale, et päästa oma ema, tuua tagasi peajumala käest varastatud välgunool ja hoida ära sõda jumalate vahel, millel võiksid olla väga kurvad tagajärjed ka inimeste jaoks?!

**Rick Riordani** loodud kõrgest soost koolipoiss Percy on seignelnud tänaseks juba viie romaani lehekülgedel ning on ainult aja küsimus, millal need raamatud ka eesti keeles välja antakse. Igatahes on esimene raamat



# Varastati välg, palume tagastada!

nüüd kinomaagiat kasutades filmilindile talletatud ja jõuab **19. veebruaril** kogu maailma filmisõpradeni. Raamatukaante vahelt kinolinale liigume ka märtsikuus, siis on filmiks „Alice imedemaal“, aga sellest juba siis, kui õige aeg on kätte jõudnud. Järgmise korrani!



# Ott Lepland — superstaar 2009!



## Kas mäletate end veel Hea Lapse kaanel ja seda, kuidas te valgetest jänestest laulsite?

Mäletan ikka! Väga tore kogemus oli. Kõige meeldejäävam tollane esinemine oli aga laulupeol koos varalahkunud Mait Aguga. Kuigi see toimus aastal 1998, on see siiani mul eredalt meeles.

## Miks te läksite just popjazzi õppima, kas plaanitegi oma muusikastiiliks jazz'i võtta või on teil muud huvid?

Tegelikult on selle õppesuuna nimetus pop-jazzlaul, ja tudeeritakse nii pop- kui ka jazzmuusikat. Oma muusikat ma siiski päris jazziks nimetada ei saa, kuigi olen kirjutanud ka selles stiilis. Minu muusika jääb siiski rohkem pop- ja rokkmuusika kanti.

## Millist muusikastiili ise kuulata? Millised on teie lemmikartistid?

Minu muusikamaitses on seinast sein. Minu plaadimängijast võib leida nii klassikat, rokki kui ka räppi. Kindlasti meeldivad Tõnis Mägi, Robbie Williams ja David Cook. Aga häid lugusid erinevatelt artistidelt on palju.

See, et Ott Lepland võitis TV3 superstaari tiitli, ei tulnud Triibu-Liinele üllatusena: nimelt oli Ott juba 13 aastat tagasi — juunis 1997 — vapralt laululapsena Hea Lapse kaanepoisiks!

## Teie elu lemmiklaul? Miks?

Neid on väga palju. Kui peaksin midagi välja tooma, nimetaksin Tõnis Mägi loomingust "Koitu", "Palvet" ja "Kaunist kaua", ja David Cooki loomingust "Permanent". Nendes lugudes on väga palju sügavust ja tugev sõnum. Samuti on väga ilus viis.

## Mis tunne on olla Eesti kolmas superstaar?

Tunne on väga hea. Aga tõsine võistlus alles algab, sest tuleb ennast ka muusikamaailmas tõestada.

## Kas olete ka kunagi oma toas salaja, käes lakipudel või mingi muu mikrofoni meenutav asi, peegli ees esinenud?

Eks lapsepõlves on ikka peegli ees iseendale esinetud.

## Kes on teie arust maailma parim artist? Miks?

Minu arust pole olemas maailma parimat artisti. On olemas väga head artistid, kes on kõik väga omanäolised ja teevad oma asja väga hästi.

## Kui oleksite pill, siis milline ja miks?

Klaver. Kuna ma ise olen klaverit 10 aastat õppinud, siis tunnen seda pilli väga hästi ja oskan ennast sellega samastada.

## Kas teismelise-eas meeldis teile raamatuid lugeda või oleksite hea meelega millegi muuga tegelema?

Raamatuid on loetud nii teismeliseeas kui ka praegu. Lugemine rahustab ja on väga hea ajaviide.

## Olete ise palju laule kirjutanud? Milline neist on olnud teie lemmik? Miks? Kuidas hindate ise oma loomingut?

Kuna laulukirjutamisega on selline asi, et värskemalt kirjutatud lood tunduvad ikka paremad kui varem tehtud laulud. Ei oska konkreetset lemmikut välja tuua, peaksin selle üle siis pikemalt mõtlema ja kõik lood sahtlist välja otsima. Usun, et mõned lood on päris head ja meeldiksid ka teistele inimestele.

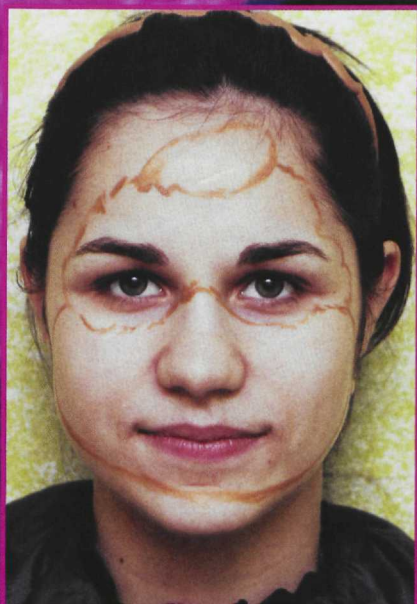
## Kas soovite üelda midagi eesti noortele — mitte fännidele, lihtsalt noortele?

Sooviksin tänada kõiki, kes mulle on põialt hoidnud. Ilma teieta poleks ma täna see, kes ma olen. Olge tublid ja ärge külmetage.

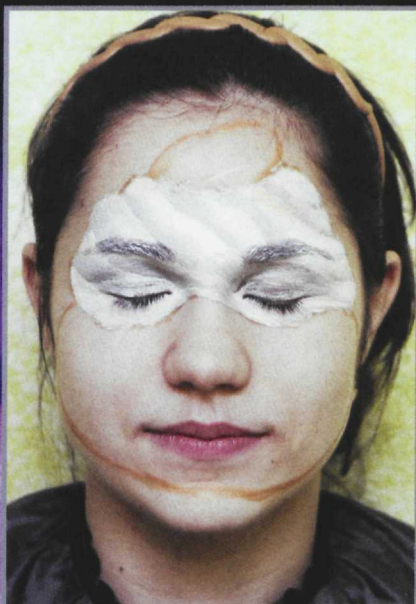




# Vastlakukkel



Võta pintsel ja heledam värv ning joonista piirjooned



Võta pintsel ja valge värv ning värvi ära pooled vahukooretriibud. Ulejäänud triibud värvi halliks. Nii jääb üks pool heledam ja teine tumedam. Nagu valgus ja vari.



Võta niiske švamm ja beez värv ning täida kukli osa. Võta ka tumedamat värvi ning tee sellega kukli servad ning vahukoorealune vari, et kukkel muutuks ruumiliseks.



Korda eelmises punktis kirjeldatud, seekord aga kukli „kaanega“.



Nüüd võta švamm ja must värv ning kata sellega taust. Nii tuleb kukkel paremini esile.



Kui näoga on kõik valmis, võtame ette käed ja teeme väikese silmapette. Kõigepealt aseta sõbra käsi näole. Nüüd unusta ära, et ta käsi näol on ja joonista kuklit edasi (nagu joonistaksid üle paberi serva). Et tulemus oleks huvitavam, tee käele väike hammustus. Nii jääb mulje, et kuklist on tükike võetud. Kui aga käsi näolt ära võtta, on kukkel jälle terve.

## Küünlakuu, vastlakuu – miks mitte ka kuklikuu?

Oled kindlasti juba sadu kordi kuulnud, et heal lapsel mitu nime. Ka veebruaril on mitu nime ja minu ebaloogiline loogika ütleb, et sellel kuul sündinud lapsed on samuti head, kuna nad on sündinud kuul, mida hüütakse mitut moodi. Kõige levinum neist nimetustest on küünlakuu, palju teatakse veebruari ka vastlakuuna. Ent aasta teist kuud kutsutakse ka hundikuuks, kassikuuks ja nii imelik kui see ka poleks, pudrusöömise kuuks. Hunte ja kasse jõuame me veel maalida küll, nii et seekord pühendame näolapi vastlakuklile. Öeldakse ju, et oled see, mida sööd, ja vastlakukleid sööme me veebruaris kohe kindlasti.

Valikut minu tehtud töödest saab näha aadressil [www.ipsgrimm.net](http://www.ipsgrimm.net)





Vello Salumets



# LONNIE DONEGAN

29. aprillil 1931 Sotimaal,

Glasgow's sündinud, kuid peagi Inglismaale kolinud **Anthony "Lonnie" Donegan**ist, kelle isa oli professionaalne viulimängija, sai Inglismaal esimene sõjajärgse rütmimuusika supertäht. Tema kaubamärgiks kujunes *skiffle*-stiil, mille aluseks oli, tänu osalt kodukoostud instrumentide kasutamisele, 20ndatel Chicagos sündinud *jug-band*-muusika. *Skiffle*'is võis märgata mõjutusi nii valgete kantrist kui ka mustade rütmibluusist. Tüüpilise **skiffle-bändi** instrumentarium koosnes akustilistest kitarridest, rütmipilliks oli laineline pesulaud, madalaid helisid võluti aga välja "bassist", mis oli ehitatud pikast toikast, selle peale asetatud puust teekarbist, mille vastu rebiti toika külge seotud nõõrijuppi. Kuna *skiffle*-bändid esinesid peamiselt tänavanurkadel, kuulus ansambli varustusse ka kaabu, kuhu kuulajaskond sai poetada münte.

Algul oli Lonnie Donegan huvitatud folkmuusikast, kuid 17aastaselt kingituseks kitarriga saades, sattus tema huviorbiiti

džäss. Armeeteenistuses sai ta trummimängijana kogemusi Wolverines Jazz Bandis ja tsiviili naastes liitus Lonnie Ken Colyeri orkestriga, hakates seal bändzot kröbistama. *Skiffle*-idee tekkiski Doneganil just Colyeri bändis ja 1951 lõi ta oma esimese *skiffle*-ansambli, kuhu peale tema kuulusid veel trummar J. Nick Nicholls ja kitarristid Denny Wright ning Les Bennetts. Anthony Doneganist sai Lonnie Donegan, kui talle pakuti võimalus esineda samal kontserdil koos oma iidoli, bluusilaulja Lonnie Johnsoniga. 1953. aastal liitus Lonnie Donegan bändzomängijana küll Chris Barberi *dixieland*-bändiga, kuid samal ajal püüdis ta üleval hoida ka oma ansambli. 1953 tegi The Lonnie Donegan Skiffle Group koos Chris Barber's Jazz Bandiga oma esimese albumi "New Orleans Joys". Üks sellel albumil olnud paladest oli ajavahemikus 1885 – 1940 elanud legendaarse Leadbelly aka Huddie Ledbetteri kirjutatud laul "Rock Island Line".

1956 lahkus Lonnie Donegan Chris Barberi bändist, kui



tema singlina avaldatud **"Rock Island Line'ist"** sai rahvusvaheline hitt. Euroopas müüdi seda plaati üle 350 000 ja USA-s (tänu asjaolule, et pala jõudis Billboardis TOP 8 hulka) üle 700 000. See tähendas lauljale esimest miljonihitti. Samal aastal külastas Donegan veel kord Billboard-tabelit palaga "Lost John", mis sai Ühendriikides üsna korraliku vastuvõtu osaliseks. Inglismaal aga algas korralik *skiffle*'i-hullustus.

Lisaks Lonnie Doneganile maitsesid sama stiiliga kuulsusemõnused laulja Johnny Duncan ja ansamblid The Vipers ning Chas McDevitt & Nancy Whiskey. Ka sellised hilisemad Inglise popartistid nagu John Lennon ja Cliff Richard alustasid oma karjääri just *skiffle*'iga. Donegan oli näidanud kuulajatele, et igaüks võib kätte võtta kõige lihtsama muusikariista ja sellega edu saavutada.

Lonnie Donegani arranžeeritud rahvalaul "Gumberland Gap" oli laulja viies singel. Kõik eelnevad neli olid jõudnud Briti tabelisse. Nüüd aga tuli täistabamus, sest 12. aprillil 1957 asetis "Gumberland Gap" viieks nädalaks Briti tabeli tippu. Donegani tohutut populaarsust tõendab seegi, et tema 1956 ilmunud EP-plaat "Skiffle Session" ja samal aastal ilmunud album "Lonnie Donegan Showcase" tõusid sama tabeli TOP 30 hulka. Kuid esikohahitte oli tulemas veelgi.

1957. aasta oli Lonnie Doneganile äärmiselt edukas. Kõik tema singlid pääsesid Briti tabelisse ja mujalgi maailmas valitses tema muusika vastu suur huvi. Donegan andis

pala "Does Your Chewing Gum Loose It's Flavour?" (On The Bedpost Overnight), mille Donegan oli leidnud vanast sõdurilaulikust. Singel tõusis Briti tabelis 3. ja Billboardis 5. kohale. Taas oli miljonimüügiületus saanud tõsiasiaks.

Lonnie Donegani kolmas tabeli esikohale jõudnud singel kandis nime "My Old Man's A Dustman". See tõusis Briti tabeli tippu 1960. aasta viimasel märtsipäeval ja hoidis esikohta 4 nädalat. Seega oli Doneganist saanud kõigi aegade esimene inglise laulja, kes oli suutnud teha 3 üle miljoni müüdü singlit. "My Old Man's A Dustman" oli algselt Esimese Maailmasõja aegne sõdurite marsilaul, mille melodiale olid hilisemad niinimetatud publilüürikud nikerdanud uusi tekste. Lonnie Donegan, Peter Buchanan ja Beverly Thorn puhastasid poriseks muutunud lauluteksti, pakkudes kahemõttelisuse asemel välja tüüpilist Briti *music-hall*-huumorit, mille sõnamänge on üsna raske teistesse keeltesse tõlkida.

"My Old Man's A Dustman" jäi küll Lonnie Donegani viimaseks esikohahitiks, kuid väiksemaid menupalasisid (neid oli üle kolmekümne) viis ta Briti tabeli TOP30 hulka kuni aastani 1962.

Kuigi Lonnie Donegan, kelle hüüdnimeks sai "King Of Skiffle", ei suutnud pärast biitlite maailmavallutust enam hitte meisterdada, näitas tema 1977 ilmunud album "Puttin' On The Style", kuivõrd suureks eeskujuks ja mõjutajaks oli ta sellistele Inglise popmuusika artistidele nagu Brian May, Ringo Starr, Gary



Donegan oli näidanud kuulajatele, et igaüks võib kätte võtta kõige lihtsama muusikariista ja sellega edu saavutada.

kontserte nii Euroopas, Ühendriikides kui Uus-Meremaal. Samal aastal näitas ta ühes Londoni pantomiimateatris lisaks laulmisele ka koomikuandeid, järgmisel aastal aga oli järjekorras mehe esimene filmiroll ja aasta hiljem alustas Donegan oma TV-showd "Puttin' On The Style". Nimi oli pärit laulja samanimelisest esikohahitist, mis tõusis 1957. aasta suvel kaheks nädalaks Briti tabeli tippu. Muuseas, sama singli B-poolle laulu, Woody Guthrie vana hitti "Gambling Man", peeti A-poollega võrdseks ja tegelikult oligi see Briti tabeli ajaloo esimene kahte niinimetatud A-poolt sisaldanud esikohasingel.

1959. aastal algul ilmus Lonnie Doneganilt pika nimega

Brooker, Rory Gallagher, Elton John, Ron Wood ja Albert Lee.

Olles oma elus üle elanud mitmeid südameatakke, esines Lonnie Donegan kontsertlavadel kuni 90ndate lõpuni. 2002 esines 71 aastane *skiffle*-kuningas George Harrisoni mälestuskontserdil koos Rolling Stonesiga ja suundus seejärel Inglismaa-tuurile, kuid varises Peterborough' kontserdi ajal laval südamerabandusest kokku ja seekord ta surma eest enam ei pääsenud.

Lonnie Donegani suur fänn Paul McCartney on öelnud järgmised sõnad: "Ta oli esimene isik Inglismaal, kelle muusikat me üritasime noorpõlves järele ahvida. Me kõik ostsime kitarrid ja tahtsime olla kuskil *skiffle*-bändis. Ta oli iido!"



# SIIT JA SEALT

## Papagoipojad õõbivad politseis



Papagoide seas on teadagi üpriski palju rumalate sõnade kasutajaid – eks nad ole üht-teist oma pere-rahvalt õppinud! Muide, Kariibia meres asuval Margarita saarel istuvad papagoipojad koguni õõ otsa politsei valve all. Kohalikud korraldajad viivad õõseks politseijaoskonda varjule ka need papagoipojad, kes pole veel inimkeelt õppinudki! Põhjuseks pole

aga linnulaste riivatu sõnavara, vaid inimeste ahnus: kohalik rahvas on juba tohtul hulgal papagoitibusid kaubaks teinud ja kui nii edasi läheb, saavad lapsed neid linde tulevikus näha ainult loomaaias...



## Robotil on inimeste head ja vead

Maailma esimese avalikkuse seas kuulsaks saanud roboti valmistas USA-s Westinghouse Electric Corporation 1937. aastal. Hõbedaselt särav Elektro-nimeline robot oli üle 2 meetri pikk ja kaalus 120 kilo – parajalt paks metallmees parimates aastates. Kauni metalse kesta all peitus oma aja tipptehnika! 1939. aasta New Yorki maailmanäitusel sai Elektro väga populaarsuseks, sest temas peitusid nii inimlikud vürtsed kui ka pahed: robot oskas käskluste järgi liikuda, kõnelda, õhupalle täis puhuda ja isegi suitsetada! Teatud tema eluea pikkuse kohta puuduvad...



Taipei 101

Kui sul läheb sõpradega vaidluseks, kes teist on kõige pikem, siis ei hakka te asjatult vaidlema: kui seljad kokku panna, siis on kohe näha, kelle peanupp ulatub kõrgemale.

Kui aga hooned hakkavad omavahel pikkuses võistlema, siis ei saa lihtlabasest selgade kokkupanemisest juttugi olla, sest majad tavaliselt ju jalgu selga ei võta ja üksteisel külas ei käi. Mis siis muud, kui tuleb usaldada mõõtjaid ja arhitekte. Mõnda aega uhkeldas kõrguserekordiga Taiwanis asuv, 2004. aastal avatud pilvelõhkuja nimega Taipei 101, millel on kõrgust 508 meetrit. Taipei 101-l on maapealseid korruseid 101 (üks sellest vist see nimigi) ning maa all pesitseb veel 5 korrust.

Taiwani pilvelõhkuja rekordi purustas Araabia Ühendemiraatides, Dubais asuv tornmaja juba 2007. aasta juunis, kui ta kasvas 512 m kõrguseks. Ent valmis- saamisest oli asi tollal veel kaugel. Kui aga taiwanlased ehk hellitasid lootust, et äkki Dubai konkurentide ehitus jääb pooleli, siis 4. jaanuaril 2010 tõmbas asjatult hellitatud lootuseraas saba jalge vahele ja kadus: sel päeval avati uus maailmarekordimaja Burj Dubai, millel on kõrgust 818 meetrit. Viie aastaga kulus ehitusel 31 400 tonni terast ja 330 000

kuupmeetrit betooni. Liftte on majas viis tükki, ja neid läheb tööpoolest vaja: kui keegi elanikest soovib näiteks ujulasse minna, siis peab ta minema 76. korrusele. Usklikele, kes tahavad külastada mošeed, oleks ilma liftita 158. korrusele minek lausa palverännaku eest! 169-korruselises pilvelõhkujas on 1044 korterit ja maa-aluses parklas kohti 3000-le autole. Ajakirjanduse teatel on kõik korterid juba müüdnud. Sellises majas võib küll juhtuda, et mõnedki naabrid ei kohtu üksteisega elu lõpuni...

**Pikad panevad seljad kokku**



Burj Dubai



## Pisikese poolahvi salaelu

Vahel tuleb looduses ette ka häid üllatusi! Kuigi arvati, et kandlase (*tarsius pumilus*) nime kandvad tillukesed poolahvid surid välja juba 85 aastat tagasi, avastasid Texase A&M Ülikooli teadlased 2008.a. augustikuus Indoneesias Lore Lindu Rahvusparkis kogunisti neli selle töu esindajat! Üks neist sai kohe jooksu, kolme külge kinnitati aga tillukesed raadiosaatjad. Suurte silmadega pisikesed kummitused (kelle kaal on kuni 57 g ja pikkus 9 – 10 cm) olid seni targu inimestest eemale hoidunud. Arvati, et 2000. aastal rotipüümisest leitud hukkunud loomake oli oma soo viimane esindaja, aga võta näpust!



# Tiiger täies ehtes!

Kuna veebruariks on pühadekuused juba väsinud ja jõulumehe kingikott ammugi tühjaks saanud, siis otsustas tiiger Tiugu ennast ise uhkesti ehtida. Kõik ta ehted on isemoodi, ainult kaks on täpselt sarnased. Otsi need üles!



Joonistas Sergei Belozorov



\*\*\*

Loomaaria talitaja kinnitab öhtul tiigripuuri külge sildi: "Tiigri toitmine kategooriliselt keelatud! Juhtkond."

Kui ta hommikul jälle tiigripuuri juurde satub, on sildile lisandunud teine: "Ei maksa eelmist kuulutust tähele panna! Tiiger."

\*\*\*

Kui Juku ja isa on tiigripuuri juurde jõudnud, tõmbub poisi nägu tõsiseks.

"Mis viga?" küsib isa.

"Ei midagi, tahtsin ainult küsida, et kui tiiger meist ühe peaks kinni pistma, siis missuguses bussipeatuses ma koju sõites maha peaksin minema?"

\*\*\*

Missugune on tiigri ja elevanti abielust sündinud loom? Raske öelda, aga igaks juhuks on targem tema eest põgeneda.

\*\*\*

Miks hiir ei tundnud ära tiigrit, kui see talle metsas vastu tuli? Sellepärast, et tiiger kandis kapuutsiga kasukat.

\*\*\*

Juku istub metsas kännu otsas ja karjub koleda häälega.

"Miks sa karjud, poiss?" pahandab külaonu.

"Ma hirmutan tiigreid!" teatab Juku.

"Mis sa seletad - siin kuusikus pole mingeid tiigreid!"

"Ju ma olen nad kõik siis juba

metsast välja hirmutanud!" röömustab Juku.

\*\*\*

"Isa, lähme tsirkusesse!"

"Mul pole aega, Juku!"

"Poisid rääkisid, et seal on vahva ratsutamisnumber - paljas tädi ratsutab tiigri seljas areenil edasi-tagasi!"

"Eks siis tuleb ikka minna - ammust aega pole enam tiigrit näinud!"

\*\*\*

Kaks tiigrit sorivad arsti kohvikeses.

"Jah, see oli ikka hea loomaarst!" ütleb üks neist kraadiklaasi nuusutades.

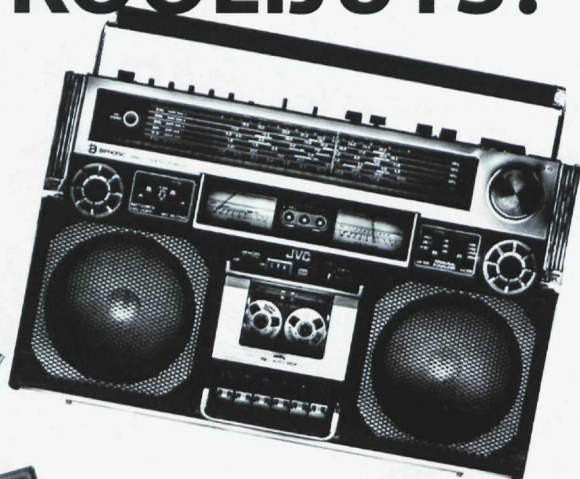
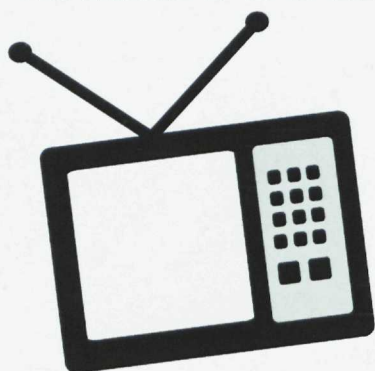
"Haruldaselt hea!" kiidab ka teine tiiger. "Küll on kahju, et temast pole enam kondiotsakestki järel!"





TARTU KUNSTIGÜMNAASIUM JA  
MTÜ VARIKU NOORTEKESKUS KUULUTAVAD VÄLJA  
KOOLINOORTE KARIKATUURIVÕISTLUSE

# “MIDA NAERAD, KOOLIJÜTS?”



teema:

# “meedia”



TÖÖD TULEKS SAADA VÕI TUUA 1. APRILLIKS, 2010. a. AADRESSIL:  
AIANDUSE 4, TARTU, 50110, ÕP. PAUL KUNMAN

OODATUD ON MUST-VALGED ORIGINAALTÖÖD FORMAADIGA 210X297 (A4).  
TÖÖDE ARV ON PIIRAMATU. IGA TÖÖ TAGAKÜLJELE KIRJUTADA OMA NIMI,  
PEREKONNANIMI, KOOL, KLASS JA AADRESS.

töid ei tagastata, parematest töödest korraldatakse näitus.

**NB! PARIMATELE AUHINNAD!**

